

Česukų piramidės, kupolo ir kryžių paminklinis kompleksas

NUODĖMĖS IR DORYBĖS
Žvelgiant iš žmogaus sielos pozicijos

Informaciją perteikė bei užrašė: Povilas Žėkas

2011

PUIKYBĖ

Puikybė – tai Žemėje labai paplitusi nuodėmė. Žmonės gyvena apimti puikybės dažnai to net nesuvokdami. Puikybė apsunkena žmonių sielas, todėl jos negali sklandžiai tobulėti. Puikybės kamuojamo žmogaus širdies energinis centras yra užvertas, todėl jo siela negali pakilti iki aukščiausiųjų kūno energinių centrų, nepatiria ypatingųjų dvasinių būsenų bei neįgyvendinta svarbių tikslų. Išpuikę žmonės yra nejautrūs savųjų sielų impulsams. Puikybės kupinus žmones jų pačių sielos baudžia“ beprasmybės“ būsenomis. Išpuikėliai nejaučia gyvenimo prasmės, praranda galimybę džiaugtis pasauliu. Jie džiaugiasi tik pačiais savimi. Tuo tarpu sielos įsikūnija Žemėje norėdamos pasigėrėti pasauliu per žmogaus kūną, o ne pačiu žmogaus kūnu. Puikybė trukdo žmonėms sietis su kitais žmonėmis, todėl nepatiriamas dvasinės bendrystės džiaugsmas.

BAIMĖ

Baimė nėra nuodėmė. Tai žmogaus kūno būseną, tačiau ji gali paveikti ir sielą. Įbaugintas žmogus pradeda spinduliuoti gyvybinę energiją bei, tarsi magnetas, į savo gyvenimą traukia tai, ko bijo. Žmogų užvaldžius ypač stipriai baimei siela laikinai praranda ryšį su fiziniu kūnu, tačiau baimei atslūgus ryšys vėl atstatomas bei toliau sklandžiai funkcionuoja. Kita vertus, jeigu baimės apimtas žūsta, sielai būna sunkiau nutraukti ryšį su fiziniu pasauliu, nes mirties metu žmogaus patiriama baimė apsunkena sielą. Mirties baimė gimdo kančią. Kūnas nenori paleisti sielos, todėl kenčia. Žmogus gali įveikti mirties baimę keisdamas požiūrį į gyvenimą bei mirtį. Mirtis yra natūrali gyvenimo Žemėje dalis, tačiau siela nemirtinga. Ji tikrai išliks po fizinio kūno mirties. Žmogaus siela yra jo dvasinės funkcijos tęstinumo garantas, todėl neverta baimintis fizinio kūno mirties. Skausmo bei kančios baimė yra kitokio pobūdžio. Žmogaus kūnas vengia skausmo, tačiau siela kančią traktuoja kaip susijusią su katarsiu dvasinio pobūdžio patirtį. Todėl galima naudoti tik švelnius kančios malšinimo metodus. Kančią patyrę žmonės sustiprėja dvasiškai, tai naudinga jų sieloms. Žmogus nėra pajėgus išvengti kančios. Argi verta bijoti neišvengiamo? Išverti kančią turi padėti tikėjimas. Dievas niekuomet neapleidžia kenčiančio žmogaus. Tai verta prisiminti bei nuolatos kartoti. Daugelis kitų baimių yra dirbtinės kilmės. Jos nesusiję su gamtos žmoguje įdiegtais instinktais, kurie svarbūs siekiant išlikti, išgyventi. Svarbu išgyvendinti nepagrįstas baimes, nes jos ilgai sukelia neurozes, apsunkinančias žmogaus gyvenimą bei dvasinį tobulėjimą.

NERIMAS

Sielos nepatiria nerimo. Tai žmogaus kūnui būdinga kančios baimės išraiška. Silpnas nerimas nėra žalingas. Nerimas sumažėja žmogui įveikus kančios baimę. Pasitikėjimas Dievu taip pat padeda kovoti su nerimu.

PYKTIS

Pyktis nėra nuodėmė. Dažniausiai jis kyla kaip saviginos reakcija bei gali slėpti žmogaus bejėgiškumą. Stiprus pyktis turi žalingą poveikį. Pykdamas žmogus intensyviai spinduliuoja neigiamą energiją, kuri visų pirma žeidžia jį patį. Sielai yra sunku tobulėti linkusio pykti žmogaus kūne. Ji stengiasi malšinti kūno jaučiamą pyktį žinodama, jog praradęs savitvardą žmogus gali pakenkti ne tik kūnui, bet ir savo paties sielos funkcijai. Tačiau tikrai ne visada sielai pasiseka suvaldyti žmogaus jaučiamą pyktį. Dažnai sielos būna priverstos tiesiog iškęsti žmogaus patiriamus pykčio proveržius, o po to fiziniam žmogaus kūnui padeda užsigydyti emocinio pobūdžio žaizdas, kurios gyja išties sunkiai. Pyktį slopina bei pykčio padarytas žaizdas sparčiau užgydo meditacijos metu patiriamas džiaugsmas, meilė, dėkingumas, dvasinis pažinimas.

KARTĖLIS

Kartėlio apimtas žmogus tampa pernelyg jautrus, dažnai netgi vaidingas: be svarios priežasties gali įsižeisti bei įskaudinti kitus šalia esančius žmones. Deja, kartėlis negydo emocinių žaizdų. Jis tik pagilina jas. Siela taip pat moka sužadinti kartėlio patyrimą žmogaus kūne. Žmogus patiria kartėlį, jeigu ilgą laiką ignoruoja

savosios sielos poreikius. Kartėlio jausmas apima krūtinę, gerklės plotą. Siekdamas išvengti kartėlio žmogus turi atsižvelgti į savo sielos reikmes, tuomet ir kartėlis atslūgs.

KALTĖ

Kaltė nėra nuodėmė, tačiau ji labai apsunkina šią būseną patiriančius žmones. Žmogus vargiai sugeba džiaugtis gyvenimu, jeigu patiria kaltę. Tačiau džiaugsmingi patyrimai sugrįžta, jeigu kaltė išperkama, atleidžiama. Kaltė išperkama pašalinant jos priežastį, o jeigu tai neįmanoma – sušvelninant bent pasekmes. Tuomet žmogus vėl galės tobulėti patirdamas sielos sužadinaimą džiaugsmą. Kaltės jausmas gali būti toks intensyvus, kaip fizinis skausmas. Patyrus kaltės atleidimą žmogų aplanko džiaugsmas taip pat, kaip atslūgus skausmui ateina ramybė. Siela gali padėti žmogaus kūno sąmonei įveikti kaltės jausmą, patirti atleidimą, nes atleidimas yra dvasinis veiksmas. Siela stiprina žmogų, kuris patyręs kaltės sukeltą emocinį skausmą imasi veiksmų, siekdamas atstatyti kitiems padarytą skriaudą. Nedideles kaltes padeda įveikti atgaila. Tuo tarpu kaltė, kurią žmogus užsitraukia savo veiksmais pažeisdamas dieviškosios tvarkos įstatymus, atperkama sielai sužadinant katarsio patyrimą žmogaus kūne. Katarsio būdu išperkamos didelės skriaudos.

NEAPYKANTA

Neapykanta yra meilės priešingybė. Tai nuodėmės pobūdžio būseną. Neapykanta slegia ne tik žmogaus kūną, bet ir sielą. Neapykanta žaloja žmogaus širdį, silpnina sielos funkciją, nukenčia netgi tikėjimas. Negalėdamos sklandžiai vystytis neapykantos kupinuose žmonių kūnuose sielos jaučiasi prislėgtos, o žmogus tampa nelaimingas. Nevalia praktikuoti neapykantos. Nesvarbu, kokia priežastis tam bebūtų. Kaltininkams dera atleisti, o ilgainiui netgi užmiršti jų padarytas skriaudas. Taip pat nedera tikėtis atsiprašymo ar kompensacijos. Reikia pavesti skriaudėjus Dievo valiai. Te jie teisiasi su Aukščiausiuoju ir jeigu taip lemta, te juos baudžia pats gyvenimas. Kita vertus, nėra draudžiama prieš piktadarius liudyti teisme. Tačiau būtina atsiriboti nuo neapykantą sukeliančių minčių, žodžių ar veiksmų. Liudydamas tiesą žmogus nenusižengia savo paties sielos ar Dievo atžvilgiu.

TEISIMAS

Dievas yra aukščiausiasis teisėjas. Tačiau teisti gali ir žmonės, kuriems patikėta teisėjų misija. Teismas turi „pastatyti“ žmogų į panašią būseną, kurią jis sukėlė nukentėjusiajam. Geriausia bausmė yra leisti skriaudėjui patirti tą patį, ką patyrė jo auka. Toks principas galėtų būti taikoma lengvų nusikaltimų atveju. Tuo tarpu sunkūs nusikaltimai užtraukia kitokio pobūdžio bausmę. Ypač sunkius nusikaltimus padarę asmenys turi būti įkalinti, kad būdami vienatvės būsenoje jie savo sąžinėje patirtų akistatą su padarytomis kaltėmis bei tokiu būdu siektų atpirkimo.

Ar bausmės vykdymas nusikaltėliui neužtraukia nuodėmės tai atliekančiam asmeniui, pvz. budeliui?

Pasaulietinio teisingumo vykdymas neatleidžia nuo atsakomybės, jeigu tai atliekama pažeidžiant dieviškuosius įstatymus. Šių įstatymų pažeisti jokiais būdais nevalia. Antraip nukentės ir žmogaus kūnas, ir siela. Jeigu žemiškojo teisingumo vardu žmogus padaro nuodėmę, jis už tai privalės atsakyti, tačiau ne Žemėje, bet danguje. Žmogaus, kuris dirbdamas budelio darbą sukelia daug skausmo, laukia kolektyvinis katarsis. Angelai darbuosis su jo siela bei leis patirti išganingą kančią kito įsikūnijimo metu, o tam tikrais atvejais dar šiame gyvenime. Deja, netgi tuo atveju, kai žmogus bausdamas kitą vykdo paties Dievo valią, jis vis tiek turės už tai atsakyti. Tačiau verta suvokti, jog sielą baudžia ne pats Dievas, o ji pati pasirenka nelengva kelią tam, kad kompensuotų įsikūnijimo Žemėje metu padarytus dieviškųjų įstatymų pažeidimus. Todėl nevalia skubėti bausti žmonių, nestipriai pažeidusių visuomeninę tvarką. Verta atidėti bausmę ir ją pritaikyti tik tuomet, jeigu nusižengimas bus pakartotas.

KERŠTAS

Kerštas ne visuomet yra nuodėmė. Galima švelniai kerštauti (pavyzdžiui, tam tikram laikui nutraukiant su žmogumi ryšį), jeigu siekiama tokiu būdu jam padėti pajusti bei prisiimti atsakomybę už savo veiksmus ar žodžius, užaugti, subręsti dvasiškai. To net neverta vadinti kerštu. Veikiau tai pagalba prasižengusiam žmogui, kurią žmonių sielos vertina teigiamai. Draudžiama kerštaujant žudyti taip pažeidžiant žmogaus teisę gyventi, pačiam suvokti savas klaidas ir nuodėmes bei už jas atsakyti. Kruvinojo keršto atveju kerštautojas yra baudžiamas ne mažiau, nei pats kaltininkas. Pirmasis prisiima žudiko, antrasis – aukos karmą. Taip pat labai svarbi yra būseną, kurios esant atliekamas kerštingas veiksmas. Pykčio ir neapykantos kurstomas kerštas užtraukia didesnes dvasines pasekmes. Nuodėmė yra keršyti artimajam arba draugui. Tuo tarpu priešą galima nuskriausti, jeigu jis kėsina į jūsų pačių arba jūsų artimųjų gyvybę. Šie veiksmai traktuojami kaip savigyna. Kita vertus, nevalia atimti priešui gyvybės. Reikia siekti sutrikdyti priešą aktyvumą, kad šis negalėtų kėsintis į jus arba jums artimus asmenis. Net kritinėje situacijoje reikia kontroliuoti save bei veikti teisinga intencija. Ketinimas nužudyti, netgi, jeigu tai daroma savigynos tikslais, užtraukia sunkias dvasines pasekmes.

NENUOLANKUMAS, NESUTAIKOMUMAS

Nenuolankumas yra trikdantis dvasinę sielos raidą veiksnys. Nenuolankių žmonių sielos negali sklandžiai tobulėti, žmonėms sunku patirti gyvenimo džiaugsmą. Tai, kaip ir kartėlis, yra emocinio skausmo atmaina. Nenuolanki laikysena žaloja žmogaus emocinį kūną, jame ilgainiui atsiranda „žaizdų“ – skausmo centrų, kuriuos reikia gydyti. Tačiau tai ne nuodėmė. Negalima smerkti žmonių, kurie šiame gyvenime renkasi nukentėjusiojo nuo įvairių Žemėje egzistuojančių neteisybų poziciją. Tačiau svarbu suvokti, jog baudžia save pats žmogus propaguodamas nenuolankų požiūrį į gyvenimą. Jis negali išsilaisvinti iš nuoskaudų, negali pamiršti jų priežasčių, todėl ir pasekmės jo niekaip neapleidžia. Tik suvokęs, kad įvairūs sunkumai, netgi neteisybės yra natūrali gyvenimo Žemėje bei dvasinio tobulėjimo dalis, žmogus išsilaisvina. Taip vystomas pažinimas, atleidimo dorybė. Žmogus turi galingą savybę – atleisti, o ja pasinaudojęs gali išspręsti daugybę savo problemų.

PAVYDAS

Pavydas yra kenksmingas ne tik žmogaus kūnui, bet ir jo sielai. Pavydas apkartina sielos dvasinę patirtį, kurios ji siekia įsikūnijusi Žemėje. Ši emocinė būseną ilgainiui pažeidžia saulės rezginio bei širdies energinius centrus, todėl žmoguje slopinamos pozityviosios sielos funkcijos, silpnėja troškimas tobulėti dvasiškai. Tačiau siela bando padėti pavydo apimtam žmogaus kūnui. Veikiamas savosios sielos žmogus suvokia, įsisąmonina, jog neverta lygiuotis į kitus: turinčius, galinčius ar žinančius daugiau už jį žmones. Nevalia žmonių, kuriems pavydima, laikyti priešais. Verčiau pasidomėti, kur slypi jų sėkmės priežastis ir imtis veiksmų, kurie patiems padėtų pasiekti trokštamo rezultato. Pavydas yra ištis stipri jėga, kurią nukreipus pozityvia linkme galima pasiekti labai naudingų rezultatų tiek asmeninėje, tiek visos žmonijos raidos srityse. Pavydas gali suteikti motyvacijos veiklai. Tačiau nevalia jo įsileisti į širdį, sielą, nes jis žaloja žmogų iš vidaus, o realių gyvenimo pokyčių tuo tarpu taip ir nepasiekiamas.

SEKSUALINIS GEISMAS

Žmogus yra seksuali būtybė. Tai žmogiškosios prigimties dalis. Seksualinis geismas nėra nuodėmė, tačiau svarbu jį kontroliuoti. Sukūrę tvirtą monogaminį ryšį vyras ir moteris gali suartėti fiziškai. Apsisprendę likti kartu, partneriai privalo visapusiškai įsipareigoti vienas kitam: bendradarbiauti įvairiose gyvenimo srityse (ir džiaugsme, ir varge), dalintis šeimynine atsakomybe. Gimus vaikui abu tėvai turi pareigą šeimoje suformuoti palankias sąlygas augti brandžiai asmenybei, kuri atėjus laikui pati bus pajėgi dvasiškai tobulėti. Siekti intymių santykių bei juos palaikyti už šeimos ribų yra moralinė nuodėmė, kuri apsunkena ir sielą.

Svetimo žmogaus liesti seksualiai nedera netgi mintimis. Pornografinio turinio informacija yra nepriimtina tyros sielos žmonėms. Gyvenimą verta užpildyti sielą praturtinančio pobūdžio vaizdiniais bei patyrimais, o seksualinę energiją nukreipti sutuoktinio link arba transformuoti į kūrybinį potencialą. Be galo svarbus yra dvasinis sutuoktinių ryšys. Dievui laiminant sutuoktiniai tampa bendražygiais dvasinio tobulėjimo kelyje. Tai vienas svarbiausių šeimą vienijančių veiksnių. Darną šeimoje palaiko dėkingumu bei pagarba grindžiami santykiai.

Ar žmonės išlaiko dvasinį ryšį su ikisantuokiniais partneriais?

Pamilusių vienas kitą žmonių sielos užmezga tarpusavio ryšį bei jį palaiko netgi išsiskyrimo atveju. Meilės ryšys gali išlikti metų metus. Jeigu vienas iširusios poros narys pradeda naują meilės santykių etapą, jo siela vienu metu saistosi su dviejų – buvusiojo bei esamojo – partnerių sielomis. Tačiau šiuo ryšiu siejamos sielos negali viena kitai trukdyti tobulėti ar kaip nors pakenkti. Tiesa sakant, tai tobulėjimą spartinantis veiksnys. Jeigu žmogus palaiko draugišką santykį su buvusiu mylimuoju, jie gali sklandžiai siekti bendrų dvasinių patirčių. Ypač tvirtą ryšį užmezga bendrų palikuonių susilaukę žmonės. Jie visais būdais turi siekti išsaugoti, išlaikyti šeimyninę bendrystę. Vaikai susieja jų tėvus visam gyvenimui. Netgi skyrybų atveju šis ryšys nenutraukiamas. Meilės saitais bei vaikų dėka sukurtą ryšį dėl nepalankių gyvenimo aplinkybių vieno ar abiejų partnerių iniciatyva nutraukus, jiems šiame gyvenime keliamos užduotys tampa sudėtingesnės.

TEISUOLIŠKUMAS

Tai ne nuodėmė, tačiau ši būsena išties alina žmogaus kūną bei trikdo jo sielos dvasinį tobulėjimą. Teisuoliai praranda daug energijos palaikydami bei įrodinėdami savo teisybę. Dažnai taip nutinka, kad teisuoliams tiesiog nebelineka jėgų siekti dvasinio pažinimo, vystyti atjautą bei kitas tauriąsias dvasines savybes. Ypač sunku sutarti su klystančiais teisuoliais. Jų klaidingos prielaidos gimdo neteisingas išvadas. Taip susiformuoja ydingas nuolat pasikartojantis ratas, o ilgainiui netgi yra sukuriamos vientisos klaidingos ideologijos. Teisuolių ypač gausu dvasiškių bei tikinčiųjų tarpe. Jiems ypač keblu siekti dvasinio pažinimo. Dvasinių dėsningumą žinojimas, kuriuos gan tiksliai apibrėžia didžiosios pasaulio religijos, neatleidžia žmogaus nuo atsakomybės gilinti pažinimą, siekti asmeninio sielos tobulėjimo. Tikintiesiems derėtų įveikti teisuoliškumo principus bei ieškoti atsakymų į aktualius dvasinius klausimus netgi tuomet, jeigu šie slypi už jų praktikuojamos religijos ribų, o tam tikrais atvejais netgi tuo atveju, kai tai prieštarauja jų religiniams įsitikinimams. Pačios žmonių sielos renkasi dvasinio pažinimo bei tobulėjimo kelią ir atkakliai siekia užsibrėžto tikslo nepriklausomai nuo žmogaus gyvenamojoje aplinkoje dominuojančios religijos, filosofijos, pasaulėžiūros, o tam tikrais atvejais netgi moralės apribojimų. Žmogus teisingus sprendimus priima tik atsižvelgdamas į savosios sielos impulsus, kurie atitinka jos įsikūnijimo metu keliamus tikslus.

VALDŽIOS IR PINIGŲ GEISMAS

Nesaikingas valdžios ir žemiškųjų resursų geismas yra nuodėmė. Dievas dovanuoja žmonijai Žemę bei jos išteklius, tačiau žmogus yra įpareigotas išmintingai valdyti resursų srautus bei saikingai juos vartoti. Pagal Dievo planą kiekvienam Žemės gyventojui turėtų būti skirta tiek įtakos bei išteklių, kiek yra būtina jo šeimos gerovei užtikrinti. Tačiau žmonės siekia beribės valdžios ir tampa galios vergais. Besaikis galios troškimas užtemdo žmonių protus bei žlugdo jų sielų siekį tobulėti. Universalios galios šaltinius, nuo kurių priklauso daugelio žmonių gerovė, turi valdyti išminčiai. Deja, politikų tarpe mažai tokių. Dauguma jų – galios narkomanai: kuo daugiau valdžios jie turi, tuo dar labiau jos trokšta savo nepagrįstomis ambicijomis sukeldami pavojų ne tik savo, bet ir kitų žmonių sielų misijai Žemėje.

Pinigai įgavo pernelyg didelę svarbą kolektyvinėje žmonijos sąmonėje. Išsigimė ekonominė sistema. Žmogiškumas ne visuomet laikomas pirmaeile vertybe. Piniginiai interesai svarbesni. Besaikis pinigų troškimas nuskurdino žmones dvasiškai. Žmonės trokšta turėti daugiau, nei jiems reikia, kad išgyventų. Po

to dar daugiau ir daugiau... Siekiant garantuoti darnų žmonijos vystymąsi būtina užtikrinti, jog pinigų bei išteklių srautai būtų tolygiai paskirstyti visoje Žemėje. Visiems žmonėms derėtų turėti pakankamai galios siekiant paveikti šiuos srautus bei tokiu būdu keisti savo gyvenimą. Deja, šiuo metu pasaulyje egzistuoja milžiniška nelygybė. Galios ir išteklių srautai yra ypač neproporcingai paskirstyti. Šią netoleruotiną situaciją akivaizdžiai pakeis didžiosios permainos. Žmonės turės tik tiek, kiek jiems reikia. Aukščiausias galios šaltinis bus patsai Dievas, kuris tiesiogiai valdys žmonių protus. Tuo tarpu žmogiškosios valdžios institucijų tikslas bus tiesiog palaikyti harmoniją, darnų žmonijos vystymąsi. Bus atstatyti teisingi galios bei gamtinių išteklių vartojimo principai. Žmonės savo rankomis kurs gėrį, nežalos Žemės, nenaikins savo pačių civilizacijos.

IŽŪLUMAS

Ižūlumas nėra nuodėmė, tačiau tai įprotis, su kuriuo reikia kovoti. Ižūlūs žmonės elgiasi nemandagiai, todėl dažnai nusipelno aplinkinių nepagarbos. Akiplėšiškas elgesys nedera dvasingam žmogui. Aplinkiniai yra linkę nuvertinti žmogaus, kuris elgiasi ižūliai, dvasinę patirtį, dėl to šis įgyja gan nedaug bendraminčių, su kuriais galėtų tobulėti drauge. Dėl šios priežasties nukenčia ižūlių žmonių sielos. Dažniausiai jų dvasinio pažinimo bei tobulėjimo kelionė vyksta lėtai. Tačiau nevalia atstumti ižūlaus žmogaus. Reikia siekti jam padėti, kad šis išmoktų įsiklausyti į kitų žmonių nuomonę bei gerbtų tiek kitus, tiek save. Pagarba sau taip pat labai svarbi. Žmogaus kūnas ir siela bendradarbiauja bei sparčiai tobulėja tik tuomet, kai žmogus sąmoningai gerbia bei atsižvelgia į savosios sielos poreikius. Tokiu būdu jis užsitarnauja sielos pagarbą bei dėkingumą, kuri su žmogumi noriai saistosi bei tobulėja nežadindama žmoguje sunkių emocijų būsenų. Tobulėjanti siela įgauna šviesos savybių, kurios tarsi žibintą apšviečia žmogų iš vidaus bei padeda į gyvenimą pritraukti panašių savybių turinčių žmonių.

NEKANTRUMAS

Tai ne nuodėmė. Netgi sielos būna nekantrios, kai trokšta sparčiai tobulėti, bei atitinkamai veikia žmogaus kūną, kad šis siektų dvasinės patirties. Ypač nekantrauja lėtai tobulėjančių žmonių sielos, o išstobulėję sielos trokšta papildomos patirties per kiek įmanoma trumpesnį laiką. Dėl to jų įsikūnijimai – žmonės gali jausti didelį nepasitenkinimą savo gyvenimu, jeigu nevykdo savųjų sielų misijos. Taigi, dvasiniame pasaulyje nekantrumas apibrėžiamas kaip teigiama savybė. Tuo tarpu žmonių tarpe yra atvirkščiai. Kantrybė traktuojama kaip dorybė, o kantrybės stokojantieji nenusipelno kitų žmonių pagarbos. Todėl verta nekantraujant tobulėti dvasiškai (užmegzti kūno ir sielos sąmonės ryšį, siekti betarpiško ryšio su Dievu), tačiau pasitelkti kantrybę, kai reikia pastangų spręsti kasdienio gyvenimo keliamus iššūkius.

IŠANKSTINĖ NUOMONĖ, NUSISTATYMAI

Išankstinės nuostatos gali būti kenksmingos, kai žmogus savajai sielai sąmoningai užveria vartus į dvasinį pažinimą. Tai yra nuodėmė. Dėl išankstinių nuostatų žmogaus sąmonė nepriima sielai būtinosios informacijos. Deja, siela negali jos įsisavinti tiesiogiai, nes užklausa dvasinei informacijai gauti į žmogiškąją sąmonę siela gali perduoti tik per širdį, o po to iš kūno sąmonės gautą patirtį širdis perteikia sielai. Siela dvasinę patirtį kaupia per apjungtus širdies bei kūno sąmonės centrus. Išankstinės nuostatos užkerta kelią dvasinės informacijos perdavimui. Žmogiškoji sąmonė blokuoja sielai naudingą informaciją, o siela negali pranešti žmogui, kad jai toji patirtis reikalinga. Tokiu būdu pažeidžiama sielos teisė tobulėti. Išties verta maksimaliai apriboti išankstinių nuostatų kiekį žmogaus gyvenime. Tuomet pačios sielos galės pasirinkti kurias patirtis priimti, o kurias atmesti. Žmogaus kūnas yra sielos indas. Drauge su siela jis turėtų priimti įvairią patirtį ir neriboti sielos poreikių susipažindamas su plataus pobūdžio informacija bei neatmesdamas to, ko dar gerai nepažįsta.

SAVIGAILA

Savigailos apimtas žmogus pernelyg jautriai reaguoja bei sureikšmina savas patirtis. Jo nedomina kitų žmonių emocinė būklė, todėl ilgainiui prarandami svarbūs socialiniai ryšiai. Savigailą patiriančiojo siela neišgyvena bendrumo patirties su kitų žmonių sielomis, todėl lėtėja dvasinio tobulėjimo tempai. Siela sparčiai tobulėja tik sąveikaudama su kitomis sielomis, dalindamasi dvasine patirtimi, vystydama atjautą. Dėl šios priežasties gyvenime svarbu vengti savigailos. Te sielos interesai būna svarbesni už kūniškuosius. Tuomet ir savigaila bei savigrauža nebekamuos.

VEIDMAINYSTĖ

Žmonijos atstovams būdinga veidmainystė išties apkartina Žemėje besikūnijančių sielų egzistenciją. Veidmainystė slopina šviesiąsias sielų savybes, tuo tarpu nuoširdumas, atvirumas jas išryškina. Veidmainių patiriamą naudą persveria jų sielų tokiu būdu įgaunama neigiama patirtis, todėl tokia elgsena absoliučiai nepateisinama. Įskaudinęs savąją sielą žmogus jaučiasi nelaimingas netgi tuomet, jeigu veidmainiaudamas patenkino savo žemiškuosius interesus. Be to, tokiu būdu prarandama pagarba sau pačiam. Taigi, veidmainystė yra išties ydinga savybė, su kuria verta ryžtingai kovoti. Nevalia leisti žmonėms veidmainiauti. Reikia aiškiai apibrėžti savo santykį su veidmainiauti linkusiais žmonėmis bei griežtai jo laikytis bendraujant.

NEPAGARBA, NEDĖKINGUMAS

Pagarba ir dėkingumas yra labai svarbūs žmogiškųjų santykių aspektai. Kai jie pamirštami, ignoruojami, išyra šeimos, kyla socialinės įtampos, netgi karai. Žmonių vienas kitam rodoma nepagarba slopina jų sielų šviesiąsias savybes, mažina tobulėjimo potencialą. Visų tautų, visų rasių atstovai turi gerbti tiek savo pačių, tiek kitų grupių pasaulėžiūrą, papročius, įsitikinimus. Nevalia kitiems žmonėms primesti savo pasaulėžiūros, kultūros, religijos, jeigu jie patys to netrokšta. Svetimus papročius dera gerbti visuomet, jeigu šie akivaizdžiai neprieštaruoja bendražmogiškoms vertybėms, jeigu juos praktikuojantys asmenys nesikėsina į kitų žmonių orumą, tikėjimą, gyvybę.

Žmonės neįvertina mažų, tačiau svarbių dalykų savo kasdiniame gyvenime. Savaiame suprantama, kad žmogus dėkoja už dideles, akivaizdžias gyvenimo dovanas, tačiau būtent maži neypatingi dalykai sudaro gyvenimo pagrindą. Reikia juos pastebėti, įvertinti, pasidžiaugti, būti dėkingiems. Deja, žmonės nėra linkę praktikuoti šios dorybės. Nedėkingumas – ypač plačiai paplitusi žmonijos būklė. Pasaulyje sparčiai gausėja egoistų, kurių fiziniai interesai slopina ne tik savųjų, bet ir kitų žmonių sielų dvasinius poreikius. Šie asmenys tenkina savo poreikius net nepastebėdami šalia esančių žmonių. Tačiau sielos dvasinę pažangą tarsi veidrodėliai atspindi būtent kiti žmonės. Siela tobulėja siedama savo patirtį su kitomis sielomis. Nedėkingumas labai riboja sielos galimybę bendradarbiauti su kitų žmonių sielomis, todėl stabdo dvasinį tobulėjimą.

YPAČ DIDELIS JAUTRUMAS

Ypatingai jautriems žmonėms yra sunku gyventi šiuolaikinėje visuomenėje. Dažnai jautrieji atsiriboja nuo juos supančios aplinkos siekdami išvengti skausmo, kurį jiems kelia grubūs žmonių tarpusavio santykiai. Dėl šio barjero jautrių žmonių sieloms sunkiau sekasi užmegzti bei palaikyti ryšį su kitų žmonių sielomis. Pernelyg didelis jautrumas mažina sielos raiškos galimybes Žemėje. Žinoma, tai nėra nuodėmė. Tačiau jautrieji nėra atsparūs gyvenimo iššūkiams, kurie jiems dažnai netgi skausmingi. Šis skausmas nėra išgryninanti, stiprinanti patirtis. Jis žaloja pernelyg jautraus žmogaus širdį, o kartais net sielą priverčia užsisklęsti. Tačiau ypatingai jautrių žmonių sielos taip pat gali sklandžiai tobulėti. Tiesiog jų patirčių

pobūdis yra kitoks. Tokiems žmonėms reikia mažiau aplinkinių dėmesio bei pagalbos. Jie savarankiškai siekia atverti, realizuoti šviesiąsias savųjų sielų savybes. Dėl to jautrus, galintis palaikyti ryšį su savo siela žmogus dvasinėje srityje gali daug nuveikti bei praturtinti savąją sielą naujomis patirtimis.

UŽSISPYRIMAS

Užsispyrimas ir kantrumas yra teigiamos savybės, kuomet kalbama apie dvasinį tobulėjimą. Kai žmonės užsispyrę siekia užsibrėžto dvasinio tikslo, jų sielos sparčiau tobulėja bei dėl to džiūgauja. Tokiems žmonėms lengviau išverti sunkias patirtis. Užsispyrę bei kantrūs žmonės greičiau atveria kūno ir sielos sąmonės ryšį bei jį išnaudoja perteikdami sielai žmogiškąsias patirtis. Tačiau žmonių pasaulyje užsispyrimas ne visuomet vertinamas teigiamai. Su užsispyrėliais nelengva bendrauti. Šiuos žmones sunku įtikinti. Jiems reikia daugiau laiko ir pastangų, kad įveiktų savo užsispyrimą. Tačiau dar vaikystėje teigiama linkme pakreipus šią savybę galima susilaukti pozityvių pasekmių. Te mažieji užsispyrėliai tėvų padedami tampa nepataisomais optimistais, kurie, kad ir kas benutiktų, puoselės optimizmą savyje, sieks ryšio su savosiomis sielomis bei jį išlaikys įvairiose gyvenimo situacijose. Užsispyrimą nukreipus tinkama linkme užauga dori, darbštūs žmonės, o gyvenimas jiems šypsosi.

NEATSAKINGUMAS

Neatsakingumas nėra nuodėmė. Tai yda, apsunkinanti žmogaus gyvenimą. Neatsakingi žmonės kenčia dėl savo pačių kaltės. Juos slegia nevykdomos pareigos, netesėti pažadai. Šiems žmonėms ypač sunku, kai jiems primenama apie neišpildytus pažadus arba kuomet ateina metas atsakyti už neatliktas užduotis. Neatsakingieji žmonės yra neatsparūs gyvenimo išbandymams, nes dėl atsakomybės bei valios stokos neišgali įveikti išbandymų sukurtų užduočių. Sprendimas atidedamas, užmirštamasis, apleidžiamasis, o problemai pasikartojus kyla vėl tie patys sunkumai. Dvasinėje srityje neatsakingumas taip pat opi problema. Žmonės yra linkę atsainiai žvelgti į dvasinį tobulėjimą dėl to patiria kančią. Visos dvasinį vystymąsi trikdančios aplinkybės sukelia kančią. Siela kenčia, nes neišgali priversti žmogaus kūną imtis jai naudingos dvasinę patirtį teikiančios veiklos. Neatsakingi asmenys neturi teisės savęs vadinti dvasiniais mokytojais, nes atsakomybė už save bei savo mokinius yra viena svarbiausių mokytojo savybių. Atsikračiusių neatsakingumo žmonių gyvenimas tampa lengvesnis.

TINGUMAS

Tingumas slopina žmogaus iniciatyvą dirbti. Tuo tarpu darbas yra naudingas ne tik žmogaus kūnui, bet ir sielai. Dirbdamas žmogus stiprina savo kūną, vysto valią, įgauna kantrybės, disciplinos. Tuo tarpu dirbant dvasiškai stiprėja žmogaus siela: užmezgamas tvirtesnis kūno ir sielos ryšys, puoselėjamos sielą pakylėjančios, dvasinį pažinimą bei tobulėjimą spartinančios būsenos. Siela džiūgauja bei perduoda šį patyrimą kūnui. Malda ir meditacija taip pat yra darbas. Tai praktikuojančių žmonių sielos sparčiau kaupia pažinimo patirtį, stiprėja kūno ir sielos ryšys.

APKALBOS

Kito žmogaus gyvenimą aptarinėti galima, jeigu apkalbami reikalai kaip nors susiję su mumis ir jeigu to reikia, kad geriau pažintume save per santykio su tuo žmogumi prizmę. Žmonės tarsi veidrodžiai atspindi mūsų pačių savybes. Aptardami su jais susijusius reikalus mes įsisąmoniname savas dorybes bei ydas. Kita vertus į kitų žmonių ydas nevalia gilintis. Jas galima aptarti nebent trumpai, nes pernelyg intensyviai nagrinėdami svetimas nuodėmes patys nejučia susisaistome su tais žmonėmis bei į savo gyvenimą pritraukiame panašias patirtis. Daugelį kitiems žmonėms būdingų neigiamų elgesio aspektų reikia palikti jų sąžinei. Te jų sielos pačios susidoroja su šiais neigiamų patirčių aspektais.

ŠNIUKŠTINĖJIMAS

Tai žemiškojo pobūdžio nuodėmė. Niekas neturi teisės kištis į kito žmogaus gyvenimą, jeigu šis to neprašo. Tačiau jeigu žmonės sieja bendri interesai, tuomet vienas jų turi teisę domėtis kito gyvenimu tam, kad išspręstų abiems žmonėms aktualias problemas. Kita vertus, jeigu mūsų su kitu žmogumi nesieja bendri reikalai, tuomet nagrinėti to žmogaus gyvenimo užkuliusius nevalia. Žmonių smalsumas, nukreiptas svetimų problemų link, užgožia šviesiąsias sielų savybes, slopina dvasinį tobulėjimą, o gyvenimas dažnai nuodijamas apkalbomis. Šniukštintojai renka apkalbas bei patys jas skleidžia taip kenkdami savo sielų interesams bei slopindami dvasinį vystymąsi. Žmonės visų pirma turėtų rūpintis savųjų sielų reikalais, nes pernelyg domėdamiesi kitų žmonių likimais patys nejučia tampa svetimų patirčių bendrininkais. Mintimis susisaistę su kitais žmonėmis galime pritraukti jų patirtis į savo gyvenimą! Todėl nederėtų domėtis svetimais reikalais, kurie mūsų neįtakoja tiesiogiai. Kitiems žmonėms taip pat nevalia leisti šniukštinti, nagrinėti mūsų gyvenimo peripetijas, santykius šeimoje ir pan. Te kiekvienas žmogus gyvena savą gyvenimą bei jaučiasi laimingas be pašalinių dėmesio.

MELAS

Melas užgožia šviesiąsias sielos savybes, todėl meluodamas žmogus skaudina savo paties sielą. Melas apsunkina gyvenimą. Sielai tampa sunku bendradarbiauti su kūnu bei tobulėti dvasiškai. Atgaila išlaisvina, išvaduoja žmogų iš melo pančių, o siela sužadina sąžinės balsą, įkvepia nuoširdumo, atvirumo taip kododama su melo žala.

ŠMEIŽTAS

Šmeižtas yra didelė nuodėmė. Šmeižikų sielos patiria kančią bei atsakydamos į tai sužadina dvasinės sumaišties būseną žmogaus kūne. Todėl kenčia tiek apšmeižtasis, tiek šmeižikas. Šmeižto pasekmės panašios į keršto pasekmes. Tai susiję būsenos. Už šmeižtu padarytą žalą teks atsakyti karmiškai.

PRIESAIKOS NESILAIKYMAS

Sulaužyti žmogui duotą priesaiką yra nuodėmė. Atsakomybę šiuo atveju užtraukia nuskriaustojo žmogaus patiriamas skausmas, kartėlis. Reikia atsiprašyti, atsisteisti su nuskriaustuoju, tačiau to nepakanka. Svarbu, kad nukentėjusysis pats atleistų jam padarytą kaltę.

Sulaužyti priesaiką, duotą žmogui Dievo akivaizdoje yra dar sunkesnė nuodėmė. Šiuo atveju negana atsisteisti su žmogumi bei gauti jo atleidimą. Reikia pripažinti, jog suklydote neatsakingai priėmę priesaiką arba, kad dėl žmogiškųjų jėgų stygiaus nepajėgėte priesaikos ištesėti. Tuomet svarbu atlikti atgailą, prašyti Dievo atleidimo. Šios nuodėmės pasekmės yra ilgalaikės, tačiau žmogaus pastangų dėka gali tapti švelnesnės.

Už tiesiogiai Dievui duotą pažadą arba įžadą pati žmogaus siela prisiima atsakomybę. Deja, žmogus dažnai užmiršta ir netesi Dievui duotų pažadų. Dažniausiai prašoma Dievo pagalbos pasižadant pakeisti dvasinio gyvenimo pobūdį arba prašoma Dievo globos prižadant nuolatinę maldą. Siela baudžia pažadų Dievui netesintį kūną slopindama pakilias žmogiškąsias būsenas, todėl žmogus nesijaučia laimingas. Dievas žmogaus nebaudžia, pakanka jo paties sielos baismės. Įžadų nesilaikančiam žmogui siela suteikia katarsio patirtį, kad šis kentėdamas suprastų, pripažintų savo klaidą bei atlikęs atgailą daugiau jos nebekartotų. Dievui prisižadėti arba prisiekti galima tik pačiais tauriausiais ketinimais, o po to iš pagarbos sau pačiam privalu pažado laikytis. Tuomet nebeteks patirti kančios, kurią užtraukia priesaikos Dievui nesilaikymas, o ryšys su Dieviškuoju šaltiniu išliks tvirtas.

GYRIMASIS

Žmogus yra linkęs išryškinti, pagražinti savašias savybes. Tačiau savo sielos apgauti nepavyks bei savigarbos tai nesustiprins. Nevalia savęs girti. Te kiti žmonės pastebi tauriąsias jūsų savybes, o jūs dėl to net patirdami vidinį džiaugsmą išoriškai jo neparodykite.

KRITIKA

Galima kritikuoti žmogų tokiu būdu siekiant jam padėti. Pozityvi, teisinga kritika atspindi žmogaus klaidas, kurias pastebėjęs jis galėtų pasitaisyti bei sumažinti klaidų sukeltas pasekmes. Tačiau nevalia kritikuoti asmens žeminant jo orumą. Pašaipei kritika žeidžia kritikuojamo žmogaus sielą bei užtraukia karmines pasekmes. Pajuoka yra glaudžiai susijusi su emocinio smurto bei keršto aspektais, todėl ji neigiamai įtakoja paties kritiko sielos patirtį. Ši neigiama patirtis užteršia kritiko sielą. Nuo jos sielai sunku apsivalyti.

PRAKEIKSMAS

Tai didelė nuodėmė, už kurią gresia karminė atsakomybė. Privalu vengti būsenos, kurios būdami tariame prakeikimus. Prakeikimas veikia ne tik prakeikiamąjį, bet ir prakeikiantįjį asmenį. Nukenčia ir žmogaus kūnas, ir siela. Komplikuojasi prakeikiančiojo likimas, gyvenime prasideda nesėkmės. Silpnėja ryšys su Dieviškuoju šaltiniu, o blogio pasaulis imasi intensyvios veiklos siekdamas silpnumo akimirką aptemdyti žmogaus protą bei užvaldyti jo sielą. Svarbu žinoti, jog prakeikimus „administruoja“ tamsos pasaulis, todėl prakeikdami kitą žmogų bendradarbiaujame su blogiu. Deja, blogio pasaulis neskiria siuntėjo nuo gavėjo, todėl sugražina prakeikiančiajam tai, ko jis palinkėjo kitam žmogui.

SKUNDAI

Pagrįstai skūsti žmogų galima. Tai nėra nuodėmė. Deja, skundžiamo asmens jums jaučiamas kartėlis ar net pyktis žeidžia jo paties sielą. Tuo tarpu kito žmogaus sielai sukeltas skausmas gali sužadinti kaltės patyrimą ir jūsų pačių sielose – pajusite graužatį. Tačiau jeigu kitą skundžiate išties pagrįstai vedini teisingų paskatų, tuomet jūsų veiksmas yra pateisinamas Dievo akivaizdoje.

Žmonės yra linkę skūstis, aimanuoti tokiu būdu siekdami kitų žmonių dėmesio, užuojautos, pagalbos. Kita vertus, tai darydami jie menkina savųjų sielų vaidmenį. Kiekvienam žmogui yra skirtos savos patirtys. Nevalia kitiems „užkrauti“ savo skausmo, problemų, jeigu įmanoma išsiversti ir be jų pagalbos. Tačiau jeigu bėdos ištiktas žmogus kreipėsi pagalbos, nevalia jo atstumti. Svarbu išklaudyti bei pagal išgales pagelbėti nekurstant nukentėjusiojo savigailos.

ŽMOGŽUDYSTĖ

Tai ypač sunki nuodėmė, kuri prislegia žudiko kūną ir sielą. Žudiko siela patiria ilgalaikes karmines pasekmes už tai, kad sužlugdė nužudytojo žemiškąją misiją. Nužudytojo siela, deja, taip pat kenčia. Ji nebegali tęsti likiminės kelionės Žemėje, tačiau dar kurį laiką lieka susieta su šia planeta bei tęsia misiją bekūnėje formoje. Tokiu būdu ji įgauna mažiau dvasinės patirties, nei būdama susieta su fiziniu žmogaus kūnu. Kita vertus, tam tikrais atvejais nenatūrali žmogaus mirtis būna numatyta jo likime. Dėl šios priežasties nenatūraliu būdu pasibaigus žmogaus gyvenimui jo sielai neteks išgyventi kančios, ji sparčiau paliks Žemę, nes ankstyvas išėjimas yra jo patirties dalis. Tuo tarpu budelio siela savo kaltę atpirks bei dvasinės patirties sieks sužadindama katarsinę kančią žmogaus kūne. Jai neteks patirti aukos likimo.

VAGYSTĖ

Siela nekaupia vagies karmos ir neperneša šios patirties į kitus įsikūnijimus. Tačiau tai nuodėmė, kurios skaudžios pasekmės žmogų lydi dar šiame gyvenime. Vagims būdingas žemas dvasinės raiškos lygmuo, nes jie teršia savąsias sielas nesąžiningais veiksmais. Dėl dvasinio pobūdžio patirčių stokos bei dėl vagies statusui žmonių jaučiamos nepagarbos vogti linkę asmenys atsiduria visuomenės užribyje, o jų sielos patiria kančią dar šiame įsikūnijime bei dar šio gyvenimo metu siekia sužadinti atperkančias būsenas žmogaus kūne. Tačiau ne tik sava siela veikia vagies kūną. Vagies neigiamą būseną sustiprina ir nukentėjusiųjų nuo jo veiklos žmonių palinkėjimai. Tai galioja netgi tuo atveju, jeigu nukentėjusieji vagies nepažįsta.

Koks veiksnys labiausiai skaudina vagies sielą?

Vagies siela labiausiai kenčia dėl nukentėjusiajam sukulto širdies skausmo. Todėl vagystę galima apibrėžti kaip veiksma, kuris sukelia vidinį skausmą žmogui, netekusiam fizinio turto arba intelektualinės nuosavybės. Tačiau, žvelgiant iš sielos pozicijos, intelektualinei nuosavybei taikomi švelnesni apsaugos kriterijai. Jeigu pats kūrinio autorius niekieno neverčiamas komerciniais sumetimais pasidalina savo darbu, savo kūrinium, sava patirtimi su kitais žmonėmis, kurį vėliau šie platina be paties autoriaus sutikimo, pastarojo kančia dėl netekties nėra tokia aštri, kaip žmogaus, netekusio fizinio turto. Žinoma, pirataujantys asmenys nėra atleidžiami nuo kolektyvinės atsakomybės. Svarbu gerbti kito žmogaus pastangas ir jo sukurtą intelektualinį produktą. Didelė atsakomybė tenka asmenims, kurie kopijuoja, plagijuoja svetimą darbą siekdami nusišavinti jo rezultatus. Šių žmonių sielos patiria kančią. Reikia vengti kitiems žmonėms kelti skausmą, tuomet ir patys išvengsime skausmingų patirčių.

IŠDAVYSTĖ

Žmogaus išdavystė yra didelė nuodėmė. Išdavikai praktiškai visam laikui praranda nukentėjusiojo pasitikėjimą. Šis jaučia emocinį skausmą, patiria vidinę kančią. Kenčia ne tik kūnas, bet ir siela. Paties išdaviko siela taip pat sužadina kaltės patyrimą bei apsunkina šio žmogaus gyvenimą. Labai svarbu ištaisyti, kompensuoti išdavystės sukeltas pasekmes. Galiausiai, patsai nukentėjusysis turi atleisti už jam padarytą skriaudą bei tokiu būdu su skriaudėju nutraukti karminius saitus. Tik taip galima sušvelninti abiejų pusių patiriamą skausmą. Idealią išdavystę užtraukia kitokias pasekmes. Idealią išdavikus skaudžiai baudžia patys žmonės. Visą likusį gyvenimą išdaviku tapęs žmogus yra smerkiamas aplinkinių. Tuo tarpu išdavikų sielos patiria katarsį.

KRAUJOMAIŠA

Tai nuodėmė. Kiekvienas Žemėje gimstantis žmogus turi teisę į sveiką kūną, į sveiką genofondą, o jo sielai turi būti suteikta galimybė sklandžiai dvasiškai tobulėti.

HOMOSEKSUALUMAS

Žmogaus sielai homoseksualumas nėra kliūtis siekti dvasinio tobulėjimo. Sielai svarbiau, kad žmogus klausytųsi savo sąžinės balso, siektų dvasinio tobulėjimo, palaikytų harmoningą santykį su kitais žmonėmis. Vis dėlto homoseksualo siela nukenčia, jeigu dėl lytinės orientacijos jos įsikūnijimas yra diskriminuojamas, niekinimas ar netgi žalojamas. Dėl to svarbu kovoti prieš homofobiją, šviesti visuomenę, kad žmonės atsisakytų nepagrįstų baimių bei gerbtų vienas kitą.

PEDOFILIJA

Pedofilija yra didelė nuodėmė. Pedofilai savo veiksmais ar netgi nešvankiomis mintimis traumuoja ne tik vaikų kūnus, bet ir ką tik juose įsitvirtinusias sielas. Pedofilija nėra pavienių asmenų reikalas. Tai

visuomenės liga, kurią būtina skubiai gydyti visais galimais būdais, kurie leidžiami žmonių bei dvasinio pasaulio įstatymais.

GIRTUOKLYSTĖ, NARKOMANIJA

Tai skaudi visuomenėje plačiai paplitusi problema. Alkoholikai ir narkomanai serga, todėl jiems būtina padėti. Deja, išbristi iš kvaišalų liūno ypač sunku. Priklausomybę turintys asmenys rizikuoja ne tik fizinio kūno gyvybe, bet ir savosios sielos misija. Didėja priešlaikinės mirties bei savižudybės tikimybė. Tuo tarpu alkoholikų ir narkomanų sieloms kyla grėsmė prarasti ryšį su Dieviškuoju šaltiniu, dvasine šeima ir dėl to pražūti. Priklausomybių kamuojami žmonės gyvena dvasios vargšų gyvenimą. Dėl šių priežasčių būtina gydyti alkoholikų ir narkomanų kūną bei suteikti jų sieloms galimybę išsivaduoti iš dvasinio pobūdžio žaizdų bei tęsti dvasinį tobulėjimą. Šeimos nariai turi palaikyti priklausomybės kamuojamą asmenį, nes artimo žmogaus sielos kančia skaudina ir jų pačių sielas. Negana to, reikia šviesti visuomenę, aktyviau informuoti apie alkoholio bei narkotikų žalą, uždrausti kvaišalų reklamą. Visuomenė, kurioje klesti alkoholizmas ir narkomanija, pasmerkta degraduoti bei žlugti.

PIKTNAUDŽIAVIMAS PADĖTIMI

Piktnaudžiauti savo padėtimi linkusiems žmonėms aplinkiniai dažnai jaučia nepalankumą. Žmonės nepalaiko piktnaudžiautojų, nejaučia jiems pagarbos, todėl nukenčia šių asmenų garbė ir orumas. Apie piktnaudžiautojus telkiasi mažiau dvasiškai šviesių žmonių, todėl mažėja jų dvasinio tobulėjimo galimybės. Piktnaudžiauti linkę asmenys negali tapti dvasiniais mokytojais, nes savo gyvenimo būdu nerodo teisingo pavyzdžio kitiems. Jeigu žmogus, piktnaudžiaudamas savo padėtimi, kitiems nesukelia fizinio skausmo ar dvasinės kančios, tuomet jį lydi labiau žmogiškosios pasekmės. O jeigu išnaudojamieji kenčia, tuomet piktnaudžiautojo siela kaupia karminę patirtį. Svarbu mažiau rūpintis savo fizine, turtine gerove bei tokiu būdu pažeisti mažiau kitų žmonių interesų. Harmoningi santykiai turi tapti vertybe. Žemėje įsikūniję sielos siekia išgyventi bendras patirtis su kitų žmonių sielomis. Sielos džiaugiasi, kuomet užgimsta bei yra palaikomi teigiami saitai tarp žmonių, o jiems nutrūkus kenčia.

APGAVYSTĖ

Apgavystė yra nuodėmė. Apgaunant žmogų pažeidžiama jo teisė žinoti tiesą. Dėl to žmogus gali pasijusti įskaudintas. Tokiu būdu užmezgamas ilgalaikis ydingas apgaviko ir jo aukos santykis, kuris daro įtaką visose šių žmonių santykių srityse. Prarastą pasitikėjimą sunku atgauti. Taip pat veikia priežasties – pasekmės dėsnis: linkę apgauti žmonės patys rizikuoja būti apgauti. Ypač didelė nuodėmė yra dvasinio pobūdžio apgavystė, kuri gali pakeisti netgi žmogaus likimą. Labai svarbu kitiems skelbti tik teisingą dvasinio pobūdžio informaciją. Tiesos kriterijumi dera laikyti savo paties sielos balsą, sklindantį iš širdies. Sielos apšviečia dvasingų žmonių protus ir neleidžia pasiklysti klaidžiame kelyje, kuris vadinasi gyvenimu. Žmogus, kuriam vadovauja jo paties siela, dažniau išvengia lemtingų klaidų, nenusivilia pats bei nenuvilia kitų.

PRIEVARTA ŠEIMOJE

Tai grubus Žemėje galiojančių įstatymų bei dvasinių dėsnių pažeidimas. Draudžiama skaudinti žmogų, su kuriuo išgyvenama meilės patirtis. Smurtautojams tiek kūnu, tiek siela teks atsakyti už prievartos panaudojimą šeimoje. Kančią patiriančios artimų žmonių sielos smurtautojui užtraukia nuodėmę bei sunkias jos pasekmes. Meilę žudančios patirtys yra ištis skaudžios. Labai svarbu padėti smurtą patiriančių šeimų nariams, o smurtautojus būtina priversti imtis atitinkamų priemonių, kad šie išmoktų valdyti savo agresiją, o konfliktus spręstų nesmurtiniais būdais.

Emocinis skausmas tolygus fizinio pobūdžio skausmui. Dažnai emocinio pobūdžio smurtas sukelia netgi skaudesnes pasekmes. Sunku atleisti mus skaudinančiam žmogui. Ypač tuomet, kai jis yra mūsų artimasis. Vaikai ypatingai kenčia dėl emocinio smurto šeimoje. Netgi pažeidžiamas emocinio smurto sąlygomis gyvenančių mažųjų kūno ir sielos ryšys. Problematinėms šeimoms būtina padėti, kad suaugusieji nežalotų nei savęs, nei savo mažųjų atžalų. Kad pastarųjų sielos sklandžiai megztų ryšį su kūnais bei galėtų tęsti dvasinį tobulėjimą šiems žmonėms užaugus.

NESAIKINGUMAS

Tai nėra nuodėmė, tačiau nesaikingi žmogaus įpročiai dažnai kenkia jo sveikatai. Todėl svarbu kontroliuoti save bei atsisakyti nesaikingų bei žalingų įpročių, o jeigu jų savarankiškai įveikti nepavyksta, tuomet verta ieškoti aplinkinių pagalbos. Tiesa sakant, sielai tiesiogiai nekenkia žalingi ar nesaikingi žmogaus įpročiai, tačiau jeigu jie sutrikdo žmogaus sveikatą taip, jog kyla grėsmė sielos funkcijai bei dvasiniam tobulėjimui, tuomet tai traktuojama kaip nuodėmė, nes žmogaus kūnas neturi teisės žlugdyti savosios sielos misijos. Žmogus privalo saugoti savo kūną kaip sielos buveinę, kaip sielos indą, kad šis liktų švarus nuo žemiškojo pobūdžio teršalų bei skleistų sielų kuriamą dvasinę šviesą ir šilumą.

APLINKOS NIKOJIMAS

Žmonija, niokodama aplinką, kuria kolektyvinę karmą. Mes asmeniškai kenkdami gamtai komplikuojame visos žmonijos likimą. Tuo tarpu kitų žmonių atitinkama veikla daro neigiamą įtaką mūsų pačių gyvenimui. Dėl to žmonių sielos patiria kančią, nes žino, jog jau greitai ateis metas atsakyti už šią kolektyvinę nuodėmę. Nukentės visa žmonija. Žmonės praras sveikatą, negalės užauginti sveikų palikuonių bei jiems padovanoti šviesios ateities viltį. Taigi, žmonės kenkdami gamtai, kenkia ir patys sau. Labai svarbu sumažinti neigiamą žmonijos poveikį mūsų planetai Žemei, atstatyti harmoningą santykį su savo gyvenamąja aplinka. Nevalia naikinti rūšinės įvairovės, nes neišgyvensime. Negalima intensyviai deginti iškastinio kuro, nes jį išnaudoję pražūsime patys dėl aplinkos pokyčių. Keisdami aplinką genetinės inžinerijos pagalba problemų savo gyvenime taip pat neišspręsimė, o tik pagausinsime jų. Savo palikuonims perduosime pažeistus genus, o jiems užaugus išryškės dar neregėtos ligos, negalavimai. Galų gale, mūsų pačių sielos įsikūnys kitų kartų atstovuose bei patys patirsime skaudžias dabartinių mūsų veiksmų pasekmes. Todėl niekaip nepabėgsime nuo neigiamų dabartinės savo veiklos pasekmių. Ypatingai sunku gyventi Žemėje bus jau artimiausiuoju metu – prasidėjus didžiosioms permainoms bei po jų. Natūraliai sumažės žmonijos įtakos aplinkai mastas. Žmogaus pažeistos ekosistemos ilgainiui atsistatys, o mūsų palikuonys išgyvens harmonijos su aplinka būseną. Jie negalės naudoti dabartinių santykio su aplinka metodų, todėl turės išrasti naujas technologijas mažiau žaliosiančias planetą bei tuo pat metu patenkinsiančias kuklius žmogaus poreikius. Žmonės įvertins savo tėvų bei protėvių padarytas klaidas bei ilgainiui atstatys šiuo metu ypač sutrikdytą pusiausvyrą Žemėje.

VISŲ GYVENIMO APLINKYBIŲ PRIĖMIMAS

Tai dorybė. Žmogus turi mylėti šį gyvenimą tokį, koks jis yra, kad gyvendamas patirtų džiaugsmą. Džiaugsmas yra pamatinė savybė, kurios siekia sielos įsikūniję Žemėje. Džiaugsmą patirti taip svarbu, jog sielos dorybėmis laiko visas leidžiančias išgyventi šią patirtį veiklas.

ATSAKINGUMAS

Tai svarbi dorybė. Atsakingiems žmonėms lengviau įgyvendinti tiek dvasinio, tiek fizinio pobūdžio tikslus bei siekti to, ko į Žemę yra atėjusios jų sielos. Atsakingieji dažniau išvengia neatsakingus žmones lydinčių sunkumų, užgožiančių gyvenimo džiaugsmo patyrimą. Atsakingų žmonių sielos džiūgauja, kai jų įsikūnijimai atsakingai žvelgia į savo bei kitų žmonių gyvenimus. Sieloms su atsakingaisiais lengviau bendradarbiauti bei per jų kūno sąmonę semtis dvasinio pobūdžio patirties.

ATKAKLUMAS

Tai svarbi dorybė. Žmonės, kurie atkakliai siekia užsibrėžto dvasinio tikslo, dažniau patiria jų pačių sielų sužadinaimą džiaugsmą.

GROŽIO SIEKIS

Fizinis grožis neturi didelės svarbos. Sielos siekia, kad žmonės tarsi saulės švytėtų dvasiniu grožiu bei savo žodžiais ir darbais skleistų dvasingumo šviesą kitiems žmonėms. Kuomet dvasinis grožis apšviečia žmogaus gyvenimą, fizinis grožis tampa antraeilis. Sielos džiūgauja, kuomet žmogus mintimis, žodžiais ir darbais siekia dvasinio grožio bei žmogaus kūnui suteikia daug džiaugsmo.

GERANORIŠKUMAS

Žmonės įgyja šią savybę tobulėdami dvasiškai. Siekti dvasinės patirties tampa lengviau, kuomet atsižvelgiama ne tik į savuosius, bet ir į kitų žmonių interesus. Žmogaus kūno sąmonė apsivalo nuo egoistinių motyvų, siela ją apšviečia, todėl žmogui lengviau patirti pakylėjančias dvasines būsenas. Jo gyvenime skleidžiasi tauriosios dvasinės savybės, kūnas drauge su siela patiria dvasinį džiaugsmą.

RŪPESTINGUMAS

Žmonių gebėjimas ir noras pasirūpinti vienas kitu yra tauri žmogiškoji savybė. Rūpestingojo žmogaus siela patiria džiaugsmingą pakylėtąją būseną bei išgyvena bendrystę su kitų žmonių sielomis, kuriais yra rūpinamasi. Tokiu būdu susivieniję sielos siekia bendros patirties bei tobulėja drauge.

LABDARINGUMAS

Svarbu žmonėms pagelbėti ne tik žodžiais, bet ir darbais. Labdaringais veiksmais padedame vargstantiems išsaugoti sveiką, gyvybingą kūną bei suteikiame prasmingo gyvenimo viltį. Tačiau padėdami kitiems ir patys susilaukiame pagalbos. Labdaringais veiksmais stiprindami kitą žmogų sužadiname jo sielos dėkingumą. Ši atsidėkoja pasidalindama savo dvasine patirtimi su mūsų siela. Todėl remdami žmogų fiziškai padedame ir sau dvasiškai.

KETINIMŲ TYRUMAS

Puoselėjant tyras intencijas stiprėja kūno ir sielos ryšys, kuriuo siela žmogaus kūnui perteikia pakylėtąsias būsenas bei pati tobulėja dvasiškai. Todėl savo veiksmus dera grįsti vien tyromis intencijomis. Netgi dorybės turi būti puoselėjamos be jokių išskaičiavimų.

APDAIRUMAS

Sielos aiškiai žino, ko yra atėję į Žemę. Vykdydamos savo misiją jos siekia kryptingai dvasiškai tobulėti. Tuo tarpu žmogaus kūnas susiduria su daugybe žemiškojo pobūdžio pagundų. Todėl žmogus turi būti apdairus, kad nepasiklystų šioje gyvenimo kelionėje, kad pagundos neužgožtų dvasingumo siekio. Apdairumas yra dorybė, padedanti išvengti fizinio pasaulio vilionių bei sėkmingai tęsti žemiškąją misiją siekiant sieloms naudingos patirties.

TVARKINGUMAS

Dažnai žmogaus vidinį pasaulį atspindi jo sukurta aplinka. Pagal ją galime vertinti žmogaus dvasinę būklę. Aukščiausiojo lygmens sieloms svarbu, kad dvasinėje ir fizinėje žmogaus gyvenimo srityse vyrautų tvarka. Tvarkingas turi būti tiek žmogaus vidus, tiek jo gyvenamoji aplinka, kad aukščiausiojo lygmens sielos galėtų tobulėti. Joms tai būtinybė. Šių sielų įsikūnijimai nuolat siekia palaikyti tvarką, vertina estetiką. Tuo tarpu

žemesniojo dvasinio lygmens sielos savo įsikūnijimo metu tvarkos taip atkakliai nesiekia. Jos gali sklandžiai tobulėti įvairiomis aplinkybėmis.

ATSIDAVIMAS TIKSLUI

Atsidavimas yra kitų žmogiškųjų dorybių: ištikimybės, ištvermės, drąsos, supratimo, dėmesingumo – sudėtinė visuma. Todėl žmogui nelengva visa širdimi atsiduoti kilniems tikslams, jeigu jis nepuoselėja daugybės kitų dorybių savo gyvenime. Atsidavusiojo kilniam tikslui širdį bei protą apšviečia Šventoji Dvasia bei padeda įgyvendinti svarbias užduotis.

GAILESTINGUMAS, ATJAUTA

Tai be galo svarbi dorybė, kuria turėtų būti pagrįsti visų žmonių santykiai. Žmonėms nuolatos praktikuojant gailestingumą atsiveria, tiesiog pražysta tauriosios jų sielų savybės, išryškėja sielos prigimtis. Gailestingųjų žmonių sielos yra pakylėjamos, patiria ekstatinę džiaugsmą bei sparčiai tobulėja.

PASITIKĖJIMAS SAVIMI

Tai teigiama žmogiškoji savybė susijusi su kitomis dorybėmis, kaip drąsa, ryžtas, tikėjimas, meilė ir pagarba sau. Žmogus imasi asmeninės atsakomybės siekdamas įgyvendinti savo tikslus, nustato asmenines savivertės ribas ir neleidžia kitiems jų išjudinti ryžtingai siekdamas savo užsibrėžtų tikslų.

DĖMESINGUMAS, ATIDUMAS

Gebėjimas suvaldyti egoistinius interesus dovanojant kitam žmogui savo dėmesį bei rodant pagarbą yra dorybė. Dėmesingai bendraudami žmonės sąveikauja tiek fiziškai, tiek dvasiškai. Bendraujant žmonių kūnams jų sielos taip pat palaiko ryšį. Ypač sielos vertina geranorišką žmogaus dėmesį žmogui, nesitikint iš pašnekovo jokios naudos, kai pats žmonių širdžių ryšys tampa vertybe, kai siekiama tiesiog išklaudyti, suprasti bei, esant reikalui, padėti. Tiesa sakant, padėdami kitiems, padedame ir sau, nes suteikiame savo sielai bendrystės su kitų sielų įsikūnijimais – žmonėmis patirtį.

PASITENKINIMAS SAVO GYVENIMO APLINKYBĖMIS

Siela džiaugiasi, jeigu jos įsikūnijimas yra patenkintas savo susikurtomis gyvenimo sąlygomis. Tuomet kūnas nemaištuoja, o sielai lengviau dirbti dvasinį darbą kūno pagalba siekiant dvasinio pažinimo. Greičiau, sklandžiau įgaunama dvasinės patirties, kai šio proceso neužgožia žemiškosios aplinkybės. Deja, žmonių gyvenimai palankiai susiklosto gan retai ir sieloms tenka imtis neatidėliotinių veiksmų siekiant malšinti žmogaus širdyje bei prote kilusius gaisrus, užgniaužti saviustrukcinius impulsus bei, visa tai atlikus, atnaujinti dvasinį tobulėjimo procesą.

BENDRADARBIAVIMAS

Tai yra dorybė, kai žmonės bendradarbiauja siekdami bendrų pozityvių tikslų. Ypač sielos verta žmonių bendradarbiavimą dvasinėje srityje, kuomet žmonės atlieka veiksmus siekdami bendro gėrio, dvasinio tobulėjimo. Tiek žmonių kūnus, tiek jų sielas suartina bendros dvasinės praktikos: malda, meditacija, joga ir pan. Dvasinių praktikų metu žmonių patiriama bendrystė džiugina jų sielas. Šios sparčiau tobulėja bei padeda tobulėti kitų žmonių sieloms. Todėl bendradarbiauti yra svarbu bei naudinga.

DRĄSA

Drąsa pasižymintiems žmonėms geriau sekasi įgyvendinti ne tik fizinio, bet ir dvasinio pobūdžio tikslus. Jų sielos sparčiau tobulėja, nes šiems žmonėms užtenka jėgų atsispirti ar net pasipriešinti veiksniams, trikdantiems dvasinį tobulėjimą. Didžioji visuomenės dalis nėra tolerantiška kitaip nei įprasta mąstantiems,

besielgiantiems, kitokias pažiūras bei tikėjimą išpažįstantiems jos nariams. Tik drąsiausieji žengia toliau, aukščiau už kitus, nepasiduoda visuotinei nuomonei, spaudimui likti „pilkosios masės“ dalimi bei atkakliai siekia užsibrėžtą dvasinio pažinimo ir tobulėjimo tikslų. Tokie žmonės eina savo pačių keliu, vykdo savųjų sielų misiją. Žinoma, jie neatsisako bendruomeniškumo patirčių, tačiau sugeba tuo pat metu įgyvendinti ir savosios sielos keliamas užduotis, kurios yra individualios kiekvienam žmogui. Sielos keliauja bendra kryptimi – dvasinio pobūdžio savirealizacijos link – siekdamos aukščiausiojo pažinimo, tačiau kiekviena savu maršrutu. Taip pat sielos trokšta, kad žmogus siektų mistinių patirčių, suartinančių tiek kūną, tiek sielą su Dievu. Tai sieloms svarbiau, nei maistas ar vanduo mūsų kūnams. Tačiau vėlgi žmogui reikia drąsos, kad šis įveiktų tiek vidinius, tiek išorinius kitų žmonių statomus barjerus ir keliautų dvasinio pažinimo bei tobulėjimo keliu tol, kol savąja sąmonę pakylės iki Aukščiausiojo pažinimo šaltinio, vadinamo Dievu.

MANDAGUMAS

Šią savybę teigiamai vertina ir žmogaus kūnas, ir siela. Žmogus turi mandagiai, pagarbiai elgtis tiek savo kūno bei sielos, tiek kitų žmonių atžvilgiu. Tuomet žmogus sulaukia vidinės savosios sielos paramos.

KŪRYBINGUMAS

Tai savybė kurti naujas idėjas, sampratas, asociacijas pasinaudojant jau egzistuojančiomis idėjomis bei sampratomis. Siela skatina žmogaus kūrybingumą, kad šis kurdamas atsivertų dvasiškai bei patirtų pačios sielos impulsų. Siela kūrybos metu dažnai apšviečia žmogaus sąmonę tam, kad žmogus kūrybiniais metodais perteiktų, atspindėtų savo sielos būklę. Kūrybinė bei dvasinės raiškos būsenos yra tarpusavyje susiję. Netgi meditacijų metu vizualizuodami pasitelkiame kūrybą. Be meditacijos žmonės yra linkę naudotis ir kitais metodais, technikomis dvasiniams patyrimams sustiprinti. Tačiau veiksmingiausias būdas siekti dvasinio patyrimo yra reguliari maldos bei meditacijos praktika. Dvasiškai aktyvių žmonių sielos sparčiau tobulėja bei žmogaus kūną apdovanoja pakylėtomis būsenomis. Na, o kūryba padeda atskleisti, atverti sielos patirtį, todėl yra labai skatintina kiekvieno žmogaus gyvenime. Kūrybingų žmonių sielos tobulėja sparčiau, nei tų, kurie vengia kūrybinės veiklos.

SMALSUMAS

Priklausomai nuo aplinkybių tai gali būti tiek nuodėmė, tiek dorybė. Gan dažnai smalsumas žmones pastūmėja nuodėmės link. Žmonės įkyriai domisi svetimais reikalais bei apkrauna savo protą ir širdį nebūtinąja informacija bei išgyvenimais. Kita vertus, teigiama linkme kreipiamas smalsumas yra svarbi dorybė. Džiugu, jog žmogus yra linkęs domėtis savo sielos prigimtimi, spartesnio dvasinio tobulėjimo galimybėmis. Užduodami dvasinio turinio klausimus bei gaudami rūpimus atsakymus žmonės sparčiai žengia dvasinio tobulėjimo keliu.

PATIKIMUMAS

Siela yra visuomet patikima, nes nuolat paiso savo dvasinės šeimos interesų, įsikūnijusi Žemėje atspindi dvasinės šeimos valią, siekia vykdyti jai pavestą misiją. Todėl ši savybė dvasiniame pasaulyje nėra ypač vertinama. Tačiau žmonių tarpe patikimumas yra svarbi dorybė. Ja pagrįsti visi žmogiškieji santykiai. Gyvenime labai svarbu užmegzti patikimus santykius bei jų pagrindu kurti visuotinę gerovę.

NEPRISIRIŠIMAS

Tai svarbi dorybė. Sieloms lengviau tobulėti dvasiškai, kai jų įsikūnijimai – žmonės atsisako bereikalingų priklausomybių nuo fizinio pasaulio aspektų. Tuomet sielos sklandžiai vykdo savo dvasinę misiją, o žmones apima aiškumas, kuris kyla sielos žmoguje sužadintoms nušvitimo būsenoms metu.

RYŽTINGUMAS

Ryžtas ir valia žmogui suteikia jėgų vykdant sunkias užduotis. Šios savybės ypač svarbios žmonėms, einantiems dvasinio pažinimo ir tobulėjimo keliu, nes sunkumų bei kliūčių jame nuolat buvo ir bus. Tačiau Dievui padedant ryžtingieji piligrimai įveikia net ir sunkiausias kliūtis. Deja, neryžtingiems žmonėms sunku tobulėti dvasiškai. Jiems nelengva patirti naujas, nepažintas būsenas. Tai gali bauginti, neraminti. Išties svarbu ryžtingai įveikti savo baimes ir drąsiai žengti pirmyn dvasinio tobulėjimo keliu. Bei nepamiršti nuolat prašyti Dievo globos ir pagalbos. Tuomet ir kliūčių sumažės, bei esamus sunkumus įveiksime lengviau.

ATSIDAVIMAS

Žmogaus siela renkasi atsidavimo dvasiniam pažinimui ir tobulėjimui kelią. Siela džiūgauja, kai žmogus visomis išgalėmis siekia dvasinių žinių bei patirčių, ir apdovanoja kūną pakiliomis būsenomis. Dvasinis pažinimo bei tobulėjimo kelias tikrai yra vertas visiško atsidavimo. Tai žmogaus gyvenimo prasmė ir tikslas. Atsidavimas, tarnystė kitiems žmonėms taip pat yra dorybė. Tyrų intencijų vedini žmonės aukoja savo gyvenimą kitų labui bei tokiu būdu tobulėja dvasiškai. Sielos džiaugiasi, jeigu jų įsikūnijimai renkasi tarnystės kelią. Šią misiją pasirinkęs žmogus įgauna ypatingą savybę. Jis tarsi švyturys apšviečia kitų žmonių gyvenimus meilės, pasiaukojimo, atsidavimo šviesa bei tobulėdamas pats padeda tobulėti ir kitiems.

STROPUMAS

Žmogaus siela stropiai siekia tobulėti, jos nebūtina skatinti. Tačiau žmogaus kūnui tai aktuali savybė, nes jis gali pasirinkti ir kitokio pobūdžio patirtį. Todėl žmogus turi nuolat dėti pastangas siekdamas dvasinio pažinimo bei tobulėjimo. Nestropių žmonių tiek fizinės, tiek dvasinės patirtys būna skurdžios. Tuo tarpu stropumas žemiškos veiklos srityje lemia gerus rezultatus, o dvasiniame kelyje padeda atsispirti įvairioms pagundoms bei uoliai įgyvendinti sielai svarbius tikslus. Siela džiūgauja, visapusiškai palaiko žmogų iš vidaus, o šis, patirdamas tvirtą ryšį su vidiniu „aš“, dar sparčiau juda pirmyn.

IŽVALGUMAS

Sielai pakanka išvalgos siekiant atskirti gėrį nuo blogio. Deja, žmogaus kūnas nėra toks išvalgus. Jis gali suklysti, pasukti blogio keliu, netgi būti užvaldytas blogio. Todėl žemiškajame gyvenime ypač svarbu vystyti išvalgumo dorybę, išmokti atskirti grūdus nuo pelų, gėrį nuo blogio bei nuolat siekti Aukščiausiojo Gėrio. Išvalgą reikia gilinti atliekant meditacijas, patiriant pakylėtąsias būsenas, stiprinant kūno sąmonės ir sielos ryšį. Tuomet mūsų pačių sielos padės atskirti gėrį nuo blogio bei neleis pasiklysti gyvenimo labirintuose.

MOKĖJIMAS LAIKYTI PASLAPTĮ

Siela gerbia mokantį laikyti paslaptis žmogaus kūną bei kūno sąmonei atskleidžia dvasinio turinio informacijos, skirtos tik šiam žmogui. Dieviškojo turinio informaciją iš Aukščiausiojo šaltinio gaunantys žmonės taip pat turi mokėti laikyti paslaptis bei neatskleisti jų tam dar nepasiruošusiems žmonėms, kurie dar negali šių žinių priimti. Jeigu žmogus nėra pajėgus įsisavinti aukšto sąmoningumo lygmens reikalaujančios informacijos, jis yra linkęs žinių atmesti, netgi ją neigti. Dėl to šių žmonių sielos užsitraukia atsakomybę, įgauna neigiamos patirties. Tokiems žmonėms netgi geriau būtų nežinoti, jog yra dvasinio pobūdžio žinių, kurių jie dar neišgali priimti. Tuomet jiems bus lengviau gyventi bei tobulėti savu tempu, o atėjus laikui, kai jiems bus atskleistos aukščiausiojo pobūdžio žinios, jų sąmonė informacijos jau nebeatmes ir perteiks ją savosioms sieloms. Tuo tarpu sielos priims naują patirtį bei su džiaugsmu įsisavins ją.

DISCIPLINA

Disciplina yra būtina siekiant vystant daugelį kitų dorybių. Netgi galima teigti, jog disciplina vainikuoja kitas dorybes. Žmonės privalo kantriai, ištvermingai vykdyti savo užduotis tam, kad pasiektų trokštamą rezultatą. Disciplinuoti žmonės savo gyvenime išlaiko pusiausvyrą, nepasiduoda kraštutinumams, todėl jų sielos gali sklandžiai tobulėti bei suteikti žmogaus kūnui aiškumo, o širdžiai ramybės.

IŠKALBA

Iškalba svarbi tų žmonių gyvenime, kurių sielos dvasiškai tobulėja sąvokų pagalba. Šie žmonės geba žodžiais apibrėžti savo jausmus, netgi savosios sielos būseną. Tai spartina jų dvasinį pažinimą. Tuo tarpu žmonės, kurių sielos pačios siekia skleisti žinias, vartoja žodžius kaip įrankius siekdami perteikti savo dvasinę patirtį kitų sielų įsikūnijimams.

EMPATIJA

Tai svarbi dorybė. Užjausti, suprasti kitą žmogų yra ypatingai svarbu siekiant palaikyti harmoningus santykius šeimoje bei už jos ribų. Empatiškų žmonių sielos turi puikią galimybę siekti ryšio bei išgyventi bendras patirtis drauge su kitomis įsikūnijusiomis sielomis. Jos tobulėja ypač sparčiai, žmogaus kūną apdovanodamos gyvenimo pilnatvės bei džiaugsmo patyrimu.

ENTUZIAZMAS

Siela užlieja žmogaus kūną entuziastingu džiaugsmu, kai šis imasi veiklos, atitinkančios sielos poreikius. Žmogaus patiriamas entuziazmas yra geros jo sielos būklės žmogaus kūne indikatorius. Kupinų entuziazmo žmonių sielos yra geros sveikatos, palaiko tvirtą ryšį su kūnu bei sklandžiai tobulėja. Išties verta sunerinti, jeigu gyvenime entuziazmo pradeda stigti. Svarbu neatidėliotinai imtis veiklos, kuri tiek kūnui, tiek sielai įkvėptų motyvacijos bei pagerintų dvasinės sveikatos rodiklius.

TOBULYBĖS SIEKIS

Tobulybės siekis žemiškuose reikaluose nėra dorybė. Žmonės praranda daug brangaus laiko bei energijos siekdami pernelyg didelių fizinio pobūdžio tikslų, kurie nesuteikia jų sieloms vertingos patirties. Sielai kenčiant dvasinio pobūdžio patirčių alkį žmogaus kūnas taip pat nesijaučia laimingas. Žymiai svarbiau yra siekti dvasinės tobulybės. Įsikūnydamas Žemėje sielos turi aukštų dvasinio pobūdžio lūkesčių. Jeigu žmogus mintimis, žodžiais bei darbais savosios sielos lūkesčius pateisina, tuomet jam sekasi ne tik dvasinio tobulėjimo srityje, bet ir kasdieniame gyvenime. Jis jaučiasi laimingas. Dvasinis procesas nėra baigtinis. Pasiekus vieną tikslą dvasingasis gauna naujų užduočių. Tad visas žmogaus gyvenimas turėtų būti pakylėjančių patirčių kupina dvasinio pažinimo bei tobulėjimo kelionė.

TIKĖJIMAS

Tai svarbi dorybė. Sąmoningas Dievo artumo siekis žmogų visapusiškai brandina. Išpažįstant tikėjimą stiprinamas kūno ir sielos ryšys, o per jį patiriamas ir paties Dievo artumas. Kalbant metaforiškai, tikėjimas užaugina sparnus, kurių dėka žmogus kyla Dievo link. Kita vertus, žymiai svarbiau yra išpažinti asmeninį tikėjimą, nei pasyviai laikytis papročių ar praktikuoti religijos ritualus dažnai net nesuvokiant jų simbolinės prasmės. Žinoma, papročiai bei religiniai ritualai žmogaus gyvenimui suteikia aiškumo, tačiau žmonės turi nepamiršti vykdyti savųjų sielų misiją siekdami dvasinės tobulybės bei palaikydami ryšį su Dievu asmeniškai.

IŠTIKIMYBĖ

Žmogus turi būti ištikimas dorovės principams, sielos pasirinktam tobulėjimo keliui, kitiems žmonėms, su kuriais savo valia susisaisto dvasinės bei fizinės bendrystės saitais. Ištikimybė yra dvasinio pobūdžio dorybė, nes pati žmogaus siela prisiima atsakomybę būti ištikima, o žmogaus kūnas tiesiog įgyvendina šį sielos sprendimą. Jeigu vis dėlto žmogus nepaklūsta vidiniam sielos vedimui bei nusižengia sau pačiam ar kitam žmogui duotai ištikimybės priesaikai, jo siela kenčia, o kūnas ilgam praranda ramybę.

LANKSTUMAS

Gebėjimas prisitaikyti prie besikeičiančių žemiškojo gyvenimo aplinkybių yra dorybė. Nenorėdamas pripažinti nuolatinių savo gyvenimo pokyčių žmogus yra linkęs priešintis. Taip prarandama gyvybinė energija, sutrinka sielos tobulėjimas. Tuo tarpu lankstieji greičiau prisitaiko bei tęsia dvasinę kelionę. Tad lankstumas yra svarbus tiek kūno, tiek sielos atžvilgiu.

GEBĖJIMAS KONCENTRUOTI DĖMESĮ

Tai sielos tobulėjimui svarbi žmogiškoji savybė. Būtina vystyti dėmesio koncentraciją reguliariai medituojant. Gebantys kontroliuoti dėmesį žmonės stebėdami savo pačių protą bei širdį greičiau pajunta savųjų sielų impulsus ir patiria vidinį aiškumą. Jų sąmonė tarsi veidrodis atspindi sielos poreikius, kuriuos tenkindami žmonės išgyvena pakylėjimą, tvirtėja kūno ir sielos ryšys.

SUSIVALDYMAS

Susivaldymas yra dorybė. Susivaldyti mokančių žmonių sielos sklandžiai tobulėja, nes jų įsikūnijimų neišmuša iš pusiausvyros kitų žmonių priešiškus ar nenumatyti trikdžiai.

ATLAIDUMAS

Kai atleidžiame, mums taip pat atleidžiama. Nesugebantys atleisti žmonės nešioja slegiančią kaltę savo pačių širdyse. Tuo tarpu atleidimas išlaisvina, išvaduoja, palengvina gyvenimo našą. Be to, atleisdami nutraukiame karminius ryšius su savo kaltininkais, vėl tampame laisvi bei galima tobulėti siekdami naujų dvasinių patirčių bei pažinimo.

TVIRTYBĖ

Vidinė tvirtybė žmogų įgalina atsispirti žemiškojo pobūdžio pagundoms. Taip pat ji padeda nepalūžti, kuomet sielai lemta tobulėti siekiant katarsio patirties. Dėl šių priežasčių tvirtybė yra be galo svarbi dorybė.

DRAUGIŠKUMAS

Draugauja ne tik žmonių kūnai. Sieloms taip pat būdinga draugystė. Jos geba užmegzti tarpusavio ryšius bei palaiko juos tol, kol yra įsikūniję. Užmezgę ryšį sielos dalinasi patirtimi tokiu būdu pačios siekdamos tobulėti bei padėdamos tai daryti kitiems.

TAUPUMAS

Taupūs žmonės vartoja mažiau resursų bei išvaisto mažiau energijos nebūtiniesiems poreikiams patenkinti. Sielos taip pat yra linkę taupyti energiją, todėl skatina žmogų nešvaistyti savo jėgų beprasmei veiklai, daugiau dėmesio skirti dvasinei patirčiai kaupti bei gilinti. Taigi, taupumas yra būdingas tiek žmogaus kūnui, tiek jo sielai. Tai teigiama, skatintina savybė.

DOSNUMAS

Dosnūs žmonės aukoja savo laiką, energiją, išteklius tam, kad padėtų kitiems žmonėms. Tačiau dosnumas nėra tolygus išlaidumui. Išlaidaudamas žmogus išdalina tiek daug energijos, jog jos nebelieka esminiams savo poreikiams patenkinti. Tai nėra pagirtina. Tuo tarpu dosnieji kitiems dovanuoja savo energijos perteklių. Siela pakylėjama, kuomet žmogus elgiasi dosniai. Todėl tai vertinga patirtis tiek žmogaus kūnui, tiek jo sielai.

ŠVELNUMAS

Švelnumas yra sielai būdinga savybė, santykio su žmogaus fiziniu kūnu aspektas, kuriuo siela apdovanoja žmogų, kai šis tobulėja dvasiškai. Siela „nepadžia“, neengia tobulėti linkusio žmogaus. Žmonių santykių srityje švelnumas taip pat skatintinas. Verta švelniai elgtis su kitais žmonėmis bei dovanoti jiems savo dvasinę patirtį. O jie teperduoda kitiems arba gražina mums tai, ką patyrė. Žemėje viešpatauja pernelyg grubi patirtis. Švelnumas yra tarsi priešnuodis šiai patirčiai. Žmonėms tarpusavio santykiuose puoselėjant švelnumo dorybę jų gyvenime vis mažiau vietos liks sunkioms, neigiamoms patirtims.

DĖKINGUMAS

Tai svarbi savybė, skatinanti dvasinį tobulėjimą. Dėkinga siela užlieja žmogaus kūną džiaugsmu, tuo tarpu dėkingas kūnas skatina vidujinį sielos džiaugsmą. Džiaugsmas ir dėkingumas yra susiję būsenos. Kuomet žmogaus kasdienybėje nestinga dėkingumo sužadinto džiaugsmo, jo siela sklandžiai tobulėja, tobulėjimo kelyje kyla mažiau kliūčių, o esamos kliūtys lengviau įveikiamos.

PASLAUGUMAS

Paslaugūs žmonės leidžia kitiems pasijusti mylimais. Jie nusipelno žmonių simpatijų, dėl to savo gyvenime patiria mažiau akibrokštų, mažiau neigiamą sielos patirtį sukeliančių nutikimų. Dėl šios priežasties paslaugumas yra vertinamas kaip žemiškojo pobūdžio dorybė.

SAŽININGUMAS

Tai svarbi dorybė. Nesąžiningas žmogus yra linkęs apgauti ne tik kitus, bet ir savo paties sielą prisizadėdamas siekti dvasinės patirties, tačiau duotojo pažado netesėdamas. Sielos gerbia sąžiningus savo įsikūnijimus bei apdovanoja juos džiaugsmu.

GARBĖ

Garbė yra svarbi dorybė. Mūsų sielos siekia kitų žmonių bei jų sielų pagarbos, nes garbės nestokojantiems žmonėms lengviau tobulėti dvasiškai. Garbės žmogus turi nusipelnėti savo žodžiais bei darbais, o savosios sielos atžvilgiu – netgi mintimis.

VILTIS

Viltis ir tikėjimas stiprina žmogų, todėl jam lengviau išverti išbandymus, įveikti sunkumus. Patirdamas šio gyvenimo kelyje sunkumų žmogus tobulėja dvasiškai, tuo tarpu viltis sustiprina teigiamąsias sielos savybes. Su viltimi įveikti išbandymai, išgyventa kančia sielai yra ypač naudinga dvasinė patirtis.

KUKLUMAS

Kuklumas ir nuolankumas yra susiję dorybės, būdingos dvasiškai tobulėjantiems žmonėms. Nuolankiai žvelgdami į gyvenimą jie netrokšta, nereikalauja didelių likimo dovanų bei pasitenkina tuo, ką turi. Šios savybės puošia žmogaus gyvenimą, o jo sielai suteikia spartaus tobulėjimo galimybę.

IDEALIZMAS

Žmogiškojo pobūdžio idealizmas nėra teigiama, skatintina savybė. Idealizmo užvaldyti žmonės praranda daug energijos siekdami dvasiškai nereikšmingų būsenų, sielai nevertingų patirčių, kurių ši neįsisavina bei negali pasiimti į amžinybę. Todėl žmogaus kūnui mirus ar žuvus jo sunkiai užtarnautos, sukauptos patirtys tiesiog išnyksta. Paties aukščiausiojo pobūdžio idealizmas žmogaus gyvenime yra siekti nušvitimo – kūno sąmonės ir sielos nuolatinio ryšio. Tam verta aukoti savo gyvenimą. Žmonės, kurie atkakliai eina pažinimo ir tobulėjimo keliu, atveria savyje teigiamas ne tik dvasinio, bet ir fizinio pobūdžio savybes. Jie imasi tiek sau, tiek kitų sielų įsikūnijimams naudingos veiklos bei sekdami šventųjų pavyzdžiu puoselėja dorybes tol, kol patys tampa šventi. Dvasinis idealizmas yra skatintina, mūsų pačių sielų palaikoma dorybė.

DARBŠTUMAS

Mūsų sielos ištis darbščios. Jos stengiasi, pluša siekdamos dvasinio pobūdžio patirčių mūsų kūnuose, tuo tarpu kūnai turi atspindėti šias patirtis mintimis, žodžiais ir darbais bei patirti ypatingąsias būsenas tiek kūno, tiek sielos labui. Dvasingi žmonės yra darbštūs. Jiems nebūtina priminti, jog reikia dirbti, jog svarbu dvasiškai tobulėti. Jie patys imasi veiklos niekieno neskatinami, neverčiami, nes trokšta dar šiame gyvenimo tarpsnyje patirti kūno ir sielos vienybę, išgyventi ypatingąsias dvasinės raiškos būsenas, perteikti jas savosioms sieloms, kad jos sukauptą patirtį pasiimtų į amžinybę bei dar ilgai išlaikytų žmogaus prasmingo gyvenimo prisiminimą savo atmintyje. Darbštuolis, kuris vykdo savosios sielos misiją, yra sielos siekiamybė. Darbščius žmones jų pačių sielos apdovanoja džiaugsmu bei kitomis naudingomis savybėmis, kurios praverčia ir kasdieniame gyvenime.

NEKALTYBĖ

Dvasinio pobūdžio nekaltybė yra svarbi dorybė. Siekdami išsaugoti sielos nekaltybę žmonės turi vengti beprasmių, beverčių žemiškųjų patirčių. Jų gyvenimas turi būti kupinas tikėjimo, vilties ir meilės. Jie nuolat turi praktikuoti dorybes. Tokio įsikūnijimo metu siela išlieka skaisti, neužteršia savo dvasinės patirties indo. Būtent ši samprata apibrėžia sielos, taigi, ir žmogaus, nekaltybę Dievo akivaizdoje. Nekaltybės būseną patiriančios sielos apdovanoja žmogaus kūną vidiniu aiškumu. Šis teisingai, neiškreiptai suvokia savo santykį su pasauliu, išgyvena besąlyginio dėkingumo būseną, patiria nuolatinį džiaugsmą, gyvenime nebelieka kančios. Dvasinė nekaltybė yra labai svarbi, ištis skatintina žmogaus gyvenimo sąlyga.

ŽINIŲ, IŠMANYMO SIEKIS

Išmanymo siekis yra žmogiškoji dorybė. Dvasinio pobūdžio žinios praturtina žmogaus sielą, todėl ji sparčiau tobulėja bei nepasiklysta dvasinio pažinimo bei tobulėjimo kelyje. Siela įsisavina per žmogaus sąmonę perteikiamą informaciją, jeigu ši yra dvasinės prigimties, o atsidėkodama kūnui už naujas patirtis sužadina tikrą džiaugsmą – pažinimo džiaugsmą, bei uždega žmogų troškimu siekti dar daugiau dvasinės patirties. Siekdamas pažinimo žmogus stiprina kūno ir sielos ryšį, todėl pažinimas yra dvasinio tobulėjimo kelias.

TOLERANCIJA

Žmonių sieloms būdinga tolerancija, todėl jos savo įsikūnijimams leidžia siekti įvairių patirčių. Netgi tų, kurios neatitinka sielos poreikių. Sielos leidžia žmogaus kūnui geriau pažinti pačiam save bei suvokti jį supančio pasaulio dėsniumus. Jos nemaištauja, netrikdo pasaulietinės žmogaus veiklos kai žino, jog pasirūpinęs kūno reikalais tam, kad būtų sveikas, sotus bei saugus, žmogus imsis dvasinės sielą tobulinančios veiklos. Deja, sielų tolerancija išsenka jei žmogus sistemingai ignoruoja savo dvasinius poreikius. Jį vis dažniau lanko sunkios emocinės būsenos, prarandama ramybė, gyvenimas stokoja džiaugsmo. Tad nevalia piktnaudžiauti sielų geranoriškumu. Trokšdamas būti laimingas žmogus privalo

reguliariai dvasinių praktikų metu sąveikauti su savąja siela mintimis, žodžiais ir veiksmais bei tokiu būdu tobulėti dvasiškai.

Žmonių tarpusavio santykiuose tolerancija taip pat yra didelės svarbos dorybė. Nevalia diskriminuoti žmonių jų rasės, etninės priklausomybės, socialinės padėties, lyties, seksualinės orientacijos, politinių bei religinių pažiūrų, gimtosios kalbos bei kitais atžvilgiais. Negalima reikalauti, kad kiti atrodytų, elgtųsi ar, tuo labiau, mąstytų tik taip, kaip mes. Te kiekviena siela vystosi, tobulėja savo pasirinkta kryptimi. Tolerancija yra išties svarbi kasdieniame žmogaus gyvenime. Paties žmogaus siela vertina bei didžiuojasi tolerantiška jos įsikūnijimo mąstysena.

MEILĖ

Sielos, įsikūniję Žemėje, siekia meilės, džiaugsmo ir pažinimo patirčių. Tai pagrindiniai sielų tikslai šioje planetoje, jeigu joms skirta tobulėti išgyvenant teigiamas patirtis. Todėl meilė turi persmelkti visą žmogaus gyvenimą. Jos turėtų būti kupinas kiekvienas žmogaus žingsnis, kiekvienas žmogaus gyvenimo aspektas, kiekvienas veiksmas, žodis bei mintis. Siela apdovanoja žmogaus kūną meilės patirtimi, o šis turėtų savo sielai atsakyti tuo pačiu bei su kitais žmonėmis dalintis meile.

GAILESTINGUMAS

Gailestingumo dėka žmonių sielos užmezga bei palaiko tarpusavio ryšį. Kai užjaučiame, palaikome kenčiantį žmogų, mūsų sielos bendradarbiauja siekdamos dvasinės patirties bei tokiu būdu tobulėja. Taip pat gailestingumo praktika atveria žmogaus širdį bei stiprina jo sielos ryšį su Dievu. Pats Dievas išklauso gailestingųjų maldas. Tuo tarpu siela kūną užlieja vidiniu džiaugsmu. Dėl šių priežasčių gailestingumas yra dvasinio pobūdžio dorybė.

NUOSAİKUMAS

Linę į kraštutinumus žmonės gan dažnai nukenčia tiek savo kūnu, tiek siela, todėl nuosaikumas yra svarbi žemiškojo pobūdžio dorybė. Išties verta laikytis nuosaikios gyvenimo linijos bei nuosaikiai įgyvendinti esmines gyvenimo užduotis. Gyvenimas – tarsi upė, kuri tekėti sava vaga. Daugeliu atvejų nederėtų staiga keisti gyvenimo krypties bei tokiu būdu sukelti didelių problemų tiek sau, tiek aplinkiniams žmonėms.

ATVIRUMAS

Atvirumas ne visuomet skatintinas. Tai lemia žmogaus gyvenamoji aplinka. Jeigu šis gyvena gerų žmonių apsuptyje bei bendrauja su dvasingais asmenimis, tuomet atvirumas jam gali suteikti naudingos dvasinės patirties. Tačiau jeigu žmogų supa daug negatyvaus tipo asmenybių, kurie apie save skleidžia blogio patirtis, tuomet atvirauti nepatartina. Kita vertus, žmogus visuomet turi siekti atviro kūno ir sielos ryšio, nes tik atsivėręs savajai sielai išgyvena ypatingas dvasines patirtis. Vidinis atvirumas yra žmogaus sielos siekiamybė. Atsivėręs savajai sielai žmogus įgauna aiškumo, o gyvenimas teka sielos misijos vaga.

KANTRYBĖ

Kantrūs bei darbštūs žmonės greičiau užmezga kūno sąmonės ir sielos ryšį bei geba valingai jį palaikyti. Sielos vertina žmonių pastangas ir kantriesiems perteikia daugiau patirčių, kad šie, įgyvendindami savųjų sielų užduotis, sparčiau tobulėtų dvasiškai. Kantrybė yra dvasinė dorybė, tačiau ji ne mažiau svarbi ir žmogaus kasdieniame gyvenime. Kantriesiems geriau sekasi siekti savo tikslų, jų pastangų neužgožia nenumatytosios gyvenimo aplinkybės.

RAMYBĖ

Įsikūniję Žemėje sielos entuziastingai siekia dvasinio pažinimo, trokšta patirti ypatingą būseną, vykdyti joms pavestą misiją, todėl tiesiog nebegali nurimti. Tačiau rami žmogaus kūno laikysena net pačią sielą gali priversti nurimti. Tai naudinga dvasinė patirtis, kurią sielos įsisavina bei pasiima į amžinybę. Todėl ramybė yra svarbi dorybė.

PAMALDUMAS

Maldos metu žmogaus kūno aukščiausi energiniai centrai tampa aktyvūs, todėl siela gali ties jais prisijungti bei suteikti žmogui naudingos patirties. Maldomis žmogus spartina savo dvasinio tobulėjimo kelionę. Be to, pamaldiesiems lengviau puoselėti dorybes, nes jie dažniau patiria savųjų sielų impulsus, išgyvena džiaugsmingas būsenas.

SUSIVALDYMAS

Sielos džiūgauja, kai jų įsikūnijimai – žmonės – pajėgia suvaldyti savąsias silpnybes. Susilaikymas, susivaldymas yra svarbi dorybė, naudinga tiek žmogaus kūnui, tiek sielai.

PASIAUKOJIMAS

Pasiaukojimas ypač svarbus tiems žmonėms, kurių sielų misija yra tarnystės tipo. Aukodami save kitų žmonių labai bei tokiu būdu skleisdami meilę šie asmenys tobulėja dvasiškai. Pasiaukojimas yra dvasinio pobūdžio dorybė.

PAPRASTUMAS

Sparčiausiai dvasiškai tobulėja tie žmonės, kurie sąmoningai apriboja savo kūno fizinius poreikius bei siekia mažiau žemiškojo pobūdžio patirčių tam, kad galėtų didžiąją laiko bei energijos dalį skirti dvasinei veiklai. Dažnai šie žmonės renkasi vienuolio kelią. Tačiau ir pasauliečiams verta puoselėti paprastumą: vengti prabangos, atsisakyti kūniškųjų malonumų bei siekti dvasinės patirties suvokiant, jog ilginiui juos aplankys vidinis džiaugsmas, kuris visiškai kompensuos visas prarastas patirtis, o žmogui nieko nebetruks. Išliks tik būtiniausieji poreikiai, kaip maistas, vanduo, apranga, būstas, šeimos parama ir pan.

NUOŠIRDUMAS

Kalbant metaforiškai, nuoširdus žmogus dovanoja kitiems savo širdies dalelę tikėdamasis, jog šie geranoriškai priims šią brangią dovaną bei atsakys tuo pačiu. Nuoširdus bendravimas suminkština, atveria pašnekovų širdis bei suartina jų sielas. Žmonių kūnai užmezga emocinį ryšį, tuo tarpu jų sielos bendrauja dvasiniame lygmenyje. Tai visapusiškai naudinga patirtis, todėl žmonių tarpusavio santykiuose išties verta puoselėti nuoširdumo dorybę.

PASTOVUMAS

Spontaniškiems žmonėms sunkiau užmegzti stabilų ryšį su kitais žmonėmis bei jų sielomis. Todėl jie gali pasijusti nesuprasti, atstumti. Spontaniškieji dažniau patiria skausmingas patirtis, kurių jų sielos nebetrukta, nebesiekia. Žinoma, tam tikrose žmogaus gyvenimo srityje, pvz. meno pasaulyje, spontaniškumas gali būti išties vertinga savybė. Tačiau sielos labiau vertina į pastovumą linkusius savuosius įsikūnijimus, nes jiems lengviau sekasi užmegzti bei palaikyti kūno ir sielos ryšį. Tuo tarpu spontaniškoms asmenybėms būdingas nepastovumas. Štai, jie visomis išgalėmis siekia nušvitimo! Deja, pirmajam impulsui atslūgus dvasinis tobulėjimas ilgam taps antraeilium dalyku... Sielos nedžiugina žmogaus spontaniškas elgesys. Ji žmogų skatina elgtis atsakingai, įgauti pastovumo. Dvasinėje srityje pastovumas yra dorybė.

TAKTIŠKUMAS

Taktiškiems žmonėms jų pačių sielos jaučia dėkingumą, nes šie savo žodžiais bei darbais neskaudina kitų žmonių, nemenkina jų patirčių netgi tuo atveju, jeigu šios jiems nėra priimtinos. Jeigu mažiau skaudinsime kitus žmones, ir patiems teks mažiau kentėti. Tai dėsingumas. Tad tegul kiekvienas mūsų vystosi, tobulėja savo būdu, savais tempais. O atėjus laikui žmonių sielos pačios atras jiems svarbias patirtis be kitų žmonių priekaištų, kritikos ar net paniekos.

IŠMINTIS

Žmogus visą gyvenimą kaupia žinias. Jos turi virsti išmintimi, nes tai yra patirtis, kurią įsisavinę sielos pasiims į amžinybę. Trokšdamos išminties sielos noriai kūnijasi Žemėje. Deja, išminties siekti nėra lengva. Išminčius nuolat privalo palaikyti atvirą kūno sąmonės ir sielos ryšį. Tuomet siela žmogaus kūnui atskleidžia savo dvasinių kelionių metu sukauptos išminties lobyną, o žmogus ją praturtina naujomis patirtimis. Išminčiaus kelias yra dvasinio pobūdžio misija. Tačiau ji skirta ne visiems. Daugelį žmonių jų pačių sielos veda tarnystės keliu. Tarnystės ir išminties misijos yra skirtingo pobūdžio. Kita vertus, žmogaus gyvenime jos gali būti susietos bei leidžia žmogui patirti visapusiškos pilnatvės būseną.